

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 4

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

NİSAN 2006

Kıyamet Kristalleri # 3

13. Gökdelen # 3-4

*Reema Seltmar
Tekniker*

www.geocities.com/yenidunyalarda

yenidunyalarda@yahoo.com.tr

KIYAMET KRİSTALLERİ - 3

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
BİRİNCİ KISIM

ZAMAN YOLCUSU

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Roxanne, uyanmalısın!”

“Ne?” dedi Roxanne dalgın dalgın. Bir yatağa sırt üstü uzanmıştı. Elleriyle gözlerini ovaladı. Karnı hâlâ çok açtı ve çok fazla susamıştı. Bedenindeki her kası ağrıyor gibiydi. Her şeyin bir rüya olduğundan emindi. Gözlerini açtığı zaman karşısında hizmetçi kadını görecekti. Yine çok uyumuştı, bu yüzden uyandırmaya gelmişti onu.

Ama değildi. Hücresinde gördüğü kadın karşındaydı işte. “Nasılsın?” dedi kadın ona. “Adım Kultarin, seni kurtaran kişiyim.”

“Ben-başım ağrıyor. Nerdeyim?” diye sordu Roxanne. Kadın ona içinde su olan cam bir şişe verdi. Garip ve oval görünen büyük şişenin uç kısmı genişçeydi. Roxanne suyu hemen içti “Altın Yaprak şehrinde,” diye cevap verdi Kultarin. “Seni on sekizinci bölgeden kaçırdık. Yüce-kanlar peşimize düşemediler. Zaten düşseler de bu şehri bulamazlar. Gizlenme kal-kanıyla saklanıyor.”

Roxanne, ağrıyan başı yüzünden kadının söylediklerinin çok azını algılayabiliyordu.

“Ne?” dedi Roxanne. Eliyle gözlerini ve ağrıyan başını ovdu. “Kimler?”

“Yüce-kanlar. Sarı gözlüler,” dedi Kultarin’in arkasından biri. İri yapılı ve kaslı siyahî bir adamdı. Ses tonu çok kalındı. “Ben Hamilton.”

Roxanne, onların yüz ifadelerine baktığında hakikaten ciddi olduklarını anladı. Kadının gözleri ise artık yeşildi. Kestane rengi, bukleli kısa saçlarını arkadan biraz salaş bir şekilde toplamıştı. Bu sefer yüzüne yakışmayan soğuk ifadeyle bakmadığı için sevgi ve içtenlik yeşil gözlerinden Roxanne’in üzerine yayılıyordu.

“Senin de- gözlerin farklı değil miydi?” diye sordu Roxanne, eliyle Kultarin’i işaret ederek.

“Gerçekte değil. Sadece kamuflaj amaçlı” dedi Kultarin ve gülümsedi. Üzerindeki elbiseler de değişmişti. O siyah deriden elbise yerine, kara uzun kumaş bir pantolon, tabanıyla birlikte tamamen gümüş deriden yapılmış ayakkabılar ve siyah bir yünlü kazak giymişti. Kısa bir süre geçerken Hamilton denen adam görünürden kayboldu.

“Hâlâ başın ağrıyor mu?” diye sordu Kultarin onun yanı başındaki sandalyeye oturarak. Roxanne genç kadının çok güzel olduğunu düşündü birden. Elmacık kemikleri iki yumru kadar olmasa da dışarıdan hafifçe belli oluyordu. Beyaz teninde herhangi bir delik veya bozukluk görünmüyordu. Vücut hatları, bacakları ve yüzü kusursuz gibiydi. Sadece sağ kaşının üzerindeki kesik izi bunu bozuyordu. Alnının ortasında da yine o gümüş renkli yıldız işareti vardı. Vücudu ise spor yapıyormuşçasına atletik biçimliydi ve zayıftı. Kendisinin de bu kadının kadar ince bir bele sahip olabilmek için ne kadar diyet yapmak zorunda kaldığını hatırlayabiliyordu Roxanne.

Genç kadın ellerini gözünden çekti ve “Hem de çok kötü,” diye cevapladı.

“Tamam,” dedi Kultarin. “Ellerini başından çek ve derin derin nefes al.”

“Neden?” diye sordu Roxanne şaşırarak. Ama başı çatlayacak kadar ağrıyordu hâlâ.

“Sen dediğimi yap lütfen,” dedi Kultarin ısrarla.

Roxanne kadere razı geldi ve onun dediğini yapıp, derin derin nefes almaya başladı. Kultarin elini onun alınına dayadı ve “Gözlerini kapa,” diye fısıldadı.

Roxanne en başta vücudunu saran ağrılardan başka bir şey hissetmedi, lakin bir dakika sonra başının ağrısı yok oldu. Sanki bir anda bedeninden bir enerji yığını geçmişti. Tüylerini diken diken eden bir duyguydu. Tam olarak ne hissedeceğini kendisi de bilmiyordu. Fakat artık her şeyi daha net görebiliyordu. Kultarin elini onun alnından çekti ve yeşil gözlerine yayılmış bir gülümsemeyle ona baktı. “Daha iyisin ya?” dedi. Bu soru değil daha çok bir temenniydi.

“Nasıl yaptın bunu?” diye sordu Roxanne yerinden doğrularak.

“Sonra anlatırım,” diye yanıtladı kadın.

Artık her şey daha net olduğu için dikkatini bulunduğu odaya verdi.

Tavanı ve duvarları beyaz renkli değişik oymalarla süslü bir odadaydılar. Kehribar rengi taştan duvarların oymasız kısımları ise manzara resimleri ve portrelerle süslenmişti. Bir elbise dolabı, iki üç tane sandalye bulunuyordu odada. Bir de büyük bir boy aynası vardı. Yatağın yanındaki sehpa da ise Kultarin’in çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu. Ancak kadın o resimde daha gençti ve o kara deriden elbiseyle yine aynı şekilde giyinmiş Hamilton’ın yanında duruyordu. Roxanne’in fotoğrafı incelediğini gören Kultarin “Ordunya ilk katıldığım gün çekilmişti,” dedi sevgiyle çerçeveye dokunarak. Roxanne ona aldırmadan etrafına göz gezdirmeye devam etti.

Pencereden görünen dışarıyı kapkaranlıktı. Odayı aydınlatan şamdanların içindekiler muma benzemiyordu. Daha garip görünen bir ateşle yanıyorlardı. Yeşil alevlerle...

“Her şeyi sonra anlatırım,” diye gülümsedi Kultarin. “Şimdi bir şeyler yesen iyi olur.”

Hamilton denen adam ona bir tepsi içinde yiyecekler getirdi. Ne yediğini kendi de bilmiyordu. Ama değişik bitkilerden yapılmış bir tas çorba içmiş ve yine ne olduğunu bilmediği bir hayvanın beyaz etinden yemişti. O kadar açtı ki; ne olduklarını bile sormamıştı. Zaten hepsi çok lezzetli gelmişti ona. Yediği değişik baharatların tatları garip gelse de hoşuna gitmişti.

Daha önce bu kadar güzel tadı olan bir et yememişti. Kultarin’e döndüğünde onun pencereden dışarıya baktığını fark etti. “Bu ne eti?” diye sordu yemeyi bitirdikten sonra. Kultarin neden sonra başını ona doğru çevirdi ve “Rok,” diye cevap verdi.

Roxanne rokun ne olduğunu soracaktı ki; bilmemenin daha iyi olduğunu düşündü.

Yirmi dakika kadar sonra, Hamilton tepsiyi alıp geri götürdüğünde, Roxanne sonunda açlığını gidermişti ve aklındaki ilk soruyu hâlâ pencereden bakmakta olan genç kadına sordu:

“Başımın ağrısını nasıl geçirdin?”

Kultarin ona sırtı dönük hâlde “Zihin gücüyle,” dedi.

“Bu buralarda çok yaygın, yakında sen de öğreneceksin.”
“Efendim?”

“Şimdi açıklaması uzun sürer. Sana neden burada olduğunu anlatmalıyım,” dedi Kultarin ağır adımlarla yatağın yanındaki sandalyeye çökerken.

“Evet, evet, doğru,” diye mırıldandı Roxanne belli belirsiz tekrar geriye yaslanarak.

“Sen değişik bir zamandan buraya geldin,” dedi Kultarin.

“Dünyanın kontrolü Yüce-kanların elinde. İşte sarı gözlüler. İnsan gibilerdir, ama birçoğunun özel güçleri vardır. Başka bir gezegenden geldiler.”

Roxanne bir süre bekledi ve Kultarin’e bakakaldı. Sonra “Ne?” dedi kahkahayla gülerken. “Bu duyduğum en saçma şey.”

Aslında komik olduğundan değil, sinir bozukluğu yüzünden gülüyordu. Evinde, bir türlü gelmek bilmemiş olan ölümü bekleyen yaşlı bir kadındı o. Hayatta her şeyi yaşadığını düşünerek ölecekti. Lakin şimdi başka bir dünyaya gelmişti. Yaşayacağı daha çok şey olduğunu görünce sinirleri buna dayanmamıştı. Kadının neşesiz kahkahaları bütün öfkesini boşaltırken aradan uzun bir süre geçtiğini fark edemedi.

“İnanmak istemeyebilirsin,” dedi Kultarin, yeşil gözleri hüzünle doluydu. “Ama olanları hatırlamıyor musun?”

Roxanne, aynadan geçip farklı bir dünyaya geldiğini, yaşlı bir adamla konuşurken evden dışarı fırladığını, sonra havada uçan garip yaratıklarla gelen insanları da anımsayınca uzun süren kahkahasını yavaşça kesti. Zira kadının anlattıklarının pek de saçma olmadığı gerçeği yüzüne bir kez daha vuruyordu.

“Peki, ben kaç yıl sonrasına geldim?” diye sordu Roxanne gözlerinden gelen yaşları silerek. Hücrede onu sorgulayan kadının söylediğini hatırlamıştı şimdi.

“Yaklaşık üç bin yıl olması gerekiyor. Babam öyle demişti. Ama yıl BSS 3005,” diyerek omuz silkti Kultarin.

“BSS de ne?”

“Büyük Savaş Sonrası anlamına geliyor. Takvimler ona göre yenilenmiş. Sizin zamanınızda büyük bir savaş olmuş. Bütün insanlar birbirlerine girmişler. Dünya nüfusunun yarısı yok olmuş,” diye cevap verdi kadın.

“Ben gelirken- büyük savaş- yoktu,” diyebildi Roxanne, parmaklarını ağzına götürdü. Anlayamadığı bir şey olduğunda veya şaşkınlığa düştüğü zaman bunu yapmayı huy edinmişti. “O zaman en az 3000 yıl öncesinden geldiğini söyleyebiliriz,” dedi Kultarin, başını sallayarak. Sanki onun da bunu bilmesi gerekirmiş gibi konuşuyordu.

Roxanne’in hayreti git gide daha fazla artarken, Kultarin, her şeyi gayet sakin bir şekilde anlatıyordu. “Peki nasıl? Bir baktım yatak odamdayım sonra birden, denizin ortasında buldum kendimi,” dedi Roxanne bıkkınlıkla. Bütün bunlardan sıkılmıştı artık. Sonu gelsin istiyordu.

“Onu bilmiyorum. Ben sadece, babamın bana anlattığı hikâyeyi anlatabilirim,” dedi Kultarin başını saga sola sallayarak. Hiç kesmemişçesine devam etti:

“İnsanlar Büyük Savaş sonrası yenik düşmüşler. Yüce-kanlar dünyaya gelip, bizim atalarımız olduklarını ve her şeyi daha iyi yapacaklarını söylemişler. En başlarda gerçekten de insanlara yardım ediyorlarmış. Yıkılan şeyleri tekrar tamir etmişler. Ama sonra birden işler değişmiş. Nasıl oldu bilmiyoruz. Bizleri köleleştirmeye başlamışlar. Zihin güçleri inanılmazdır Yüce-kanların. Hiçbir insane karşılarında dayanamaz. Herkes onlara boyun eğmiş. Gezegeni kendi

Gezegenerine uyumlu hâle getirmişler, birçok kıtayı denizlere gömüp yok etmişler. Kendilerine gökyüzünde şehirler kurmuşlar. Güneşi yok etmişler. Takvimler ve günler değişmiş. Geceyi ve gündüzü kendilerine göre ayarlamışlar.”

Roxanne öyle şeyler hatırladı ki; artık Kultarin’in anlattıkları ona mantıklı gelmeye başlamıştı. Havada uçan şehirler, garip yaratıklar, sarı gözlü insanlar...

Hepsini hayal etmediğinden de yüzde yüz emindi.

“Bizleri köle gibi kullanarak şehirlerinde çalıştırıyorlarmış. Ama sonunda bir gün bir isyan çıkmış. Senin büyükannele- rin ve büyükbabaların bir şehrin diplerine girmeyi başarmış- lar. Sonra orada bir şey bulmuşlar. Ne bulduklarını ben bilmiyorum, ama her neyse, onunla geçmiş bir zamana kaçtıklarını biliyorum,” dedi Kultarin.

“Fakat geri geldiklerinde, onların da aynı Yüce-kanlar gibi zihin güçlerini kullanabildiklerini gördük- gerçi ben görmedim. Hikâyeyi babam anlattı,” diye ekledi. “Zihinleriyle insanların akıllarını okuyabiliyorlarmış, uzaktan zihinleriyle konuşabiliyorlarmış. Nesneleri hareket ettirebiliyorlar, hatta mevsimi veya havayı değiştirebiliyorlarmış. Yüce-kanlardan daha güçlü hâle gelmişler. Sonra diğer insanlara da kendi güçlerinden vermişler, sadece zihinlerini kullanarak. Ama onlar kadar kimse güçlü olamadı.”

“Sonra, bir şehre girip orayı yok ettikten sonra, Yüce-kanların karşılığı daha kötü olmuş. Her şehirdeki nüfusu yarıya düşürmek için insanları öldürmeye başlamışlar. Onların şehirlerinde kalan, köleliği seçmiş veya köle olmaya zorlanmış milyonlarca insan var. Yüce-kanlar çok zekiler ve teknolojileri çok gelişmiştir. Annenin babası Fernoin, ölmeden önce, geçmişte çocuklarını bıraktığını söylemiş. Yani diğer büyükbaban ve büyükannelelerin de babanı orada bırakmış- lardı. İkisi arasındaki bağ nasıl oluştu bilmiyorum, fakat annen ve baban bir süre sonar döndüklerinde onlar da çok güçlüydüler. Hatta daha da güçlü. Ve geçmişte bir kız çocuğu bıraktıklarını söylediler. Senin adını verdiler Roxanne. Senin her şeyi değiştireceğini söylediler.” Roxanne her şeyi dikkatle dinlemişti. Şimdi her şey daha mantıklı geliyordu ona. Bu duyduklarını sanki daha once- den de biliyordu. Nedense çok fazla garipseyemiyordu. Fakat ne olduğunu bilmesede bu anlatılanlarda bir gariplik seziyordu.

Aklına ilk gelen soruyu sordu: “Yani annem ve babam bu yüzden mi ortadan kayboldular?”

“Evet, bu yüzden. Buraya gelip savaşa yardımcı oldular. Ayrıca senin de kendini bulman gerekiyor. Beynin belli bölümünü kullanmıyorsun. O bölüm böyle yetenekleri açığa çıkarıyor. O bölümü kullanabilmeyi öğrenmen gerekiyor,” dedi Kultarin donuk bir sesle.

Roxanne ona birkaç saniye boş boş baktı ve sonra “Neden bahsettiğini bile anlayamıyorum,” dedi alay edercesine. Kultarin ona gülerken “İyi izle,” dedi. Elini sehpanın üstün- deki çerçeve resmine uzattı. Çerçeve birden havalandı ve Kultarin’in eline doğru uçtu. Havada, kendi çevresinde dönüyordu. Roxanne yanlış gördüğünü sanıp yatağında doğruldu. Ama çerçeve havada asılı durumdaydı.

“Vay canına!” dedi Roxanne gözleri fal taşı gibi açılarak.

“Sen bir çeşit büyü-”

“Büyücülük değil. Büyücü diye bildiğimiz tek kişi var. O da dağlarda yaşıyor. Onu hayatım boyunca hiç görmedim. Babam onun hakkında hikâyeler anlatır. Bu sana anlattığım zihin gücü,” dedi Kultarin. “Bundan sende de var. Açığa

çıkarmamız gerekiyor. Bunun için de babama ihtiyaç var. Birçok insan bu gücü öğrendi.”

Roxanne biraz düşündü, fakat gerçeği söylemenin en iyisi olacağını biliyordu.

“Baban öldü Kultarin,” dedi Roxanne durağan bir tonla.

“Henüz değil,” dedi Kultarin gülümseyerek.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Roxanne. “O evden beni o dışarı fırlattı ve orası havaya uçtu.”

“Biliyorum,” diye cevapladı Kultarin. “Babam, eğer ona bir şey olursa, bakmamı istediği bir günlük bırakmıştı. Onu kurtarmanın yolu yazıyor.”

“Nasıl yani?” diye sordu Roxanne.

“Görünce anlayacaksın,” dedi Kultarin. “Şimdi biraz uyu ve dinlen. Sana yemen için bir şeyler getireceğim.”

*

Uyandığı zaman pencereden gün ışığı vuruyordu. Karnı aç değildi. Yataktan kalktı ve pencereye gitti. Tül perdeleri araladığında, kocaman bir şehir gördü. Sıra sıra dizilmiş evler arasındaki taştan sokaklarda büyük bir insan kalabalığı dolaşıyordu. Burası gördüğü diğer kara metal şehirden çok daha farklıydı. Her şeyden önce ağaçlarla süslü olan kent gökyüzünde değildi. Normal bir kara parçasındaki kocaman bir orman ve dağların kenarına kurulmuştu. Şehrin bir ucunda bir çeşit dev uydu anteni göğe doğru çevrilmişti. O kadar büyüktü ki; Roxanne onun şehrin diğer ucunda olduğunu bildiği hâlde yine de kocaman görünüyordu. Gökyüzünde yüzlerce araç vardı. Bazıları uçağa benziyordu, ancak çok farklı değişiklikler vardı. Kanatları olmayan bu araçlar altlarındaki bir delikten çıkan yeşilimsi alevlerle havalanıyorlardı. Bazılarının üstü açıktı ve üzerlerindeki koltuklara emniyetle bağlanmış hâlde bir sürü insan taşıyorlardı. Roxanne gerçekten geleceğe geldiğini anladı.

Evlerin birçoğu beyaz ahşaptan yapılmıştı; iki üç katlı ve bahçeliydiler. Bazılarının kubbe gibi yükselen çatıları beyaz mermerden olduğundan sade ve içten bir görüntü ortaya çıkarıyorlardı. Burada insanların yaşadığı hakikaten belliydi. Bulunduğu yerden bütün şehir görünüyordu. O kadar yüksekte duruyordu ki; her şey karınca kadar ufalmıştı onun gözünde. En az yüz metre vardı. Bulunduğu bina veya kule her neyse, yerde mermerden merdivenlerini ve ilerisine uzanan büyük bahçesini görebiliyordu. Ağaçlar ve çim her yeri kaplamıştı. Şehir ufuk çizgisine kadar uzanıyordu. Bir bölümünde dev ağaçların üzerine kurulmuş kulübeler duruyor, çevrelerinde çiçek bahçeleri, su fişkırta havuzlar, gümüş verandalar bulunuyordu. Hayat burada resmen toprağın kendisinden gelmişti. Roxanne’in istese bile tarif edemeyeceği canlı ve sıcak bir havası vardı. Bazı büyük taşın binalar yer yer köşeli gölgeler oluşturmuş olsa bile, kentin geneline ait olan aydınlığı engelleyemiyorlardı. Genç kadın burnundan derin soluklar aldığındaysa da yüzlerce değişik aromayı içine çektiğinin farkına varmıştı.

Gökyüzüne baktı, lakin bulutlardan başka bir şey göremedi. Güneş ortada yoktu ve artık nasıl oluyorsa hava aydınlıktı.

“Merhaba!” dedi arkasından biri.

Roxanne, oraya döndüğünde merak ve heyecan içinde yanakları pembeleşmiş Kultarin’i gördü. Roxanne pencereden dışarıya doğru bakmayı sürdürdü. “Merhaba!” diye karşılık verdi, semayı parmağıyla işaret etti. “Güneş yok edildiyse, nasıl aydınlık oluyor?”

“Tam olarak bilmiyorum. Ama güneş yok edilmemiş. Onu sadece lafın gelişi söylemiştim. Artık görünmediği için yani.

Atmosferin üst katlarından bir çeşit koruyucu kalkanla üzeri kapatılmış,” dedi Kultarin.

“Başkan Leonard ve konseyi seni görmek istiyor,” diye ekledi. Elbiseleri gümüş rengi deriden yapılmıştı ve bütün vücudunu kaplamıştı. Bu deri diğeri gibi mat değildi, parlak ve göz alıcıydı. Belinde de bir çeşit silahı tutan aynı renkte bir kılıf bulunuyor, başka bir deri elbiseyi ise koluna sarmış hâlde tutuyordu.

Kadının üzerindeki çok benziyor olsa bile, onun rengi altın rengindeydi.

“Bu senin,” dedi elbiseyi ima ederek.

“Ne ?!”

“Giymelisin.”

“Ama-

“Sen giyin! Bekliyorum.”

Onu aynanın köşesindeki, tamamen boyasız tahta sandalyenin üstüne bırakıp, odanın dışına çıkarak kapıyı örttü.

Roxanne bir açıklama beklerken kendisini büyük boy aynasının karşısına geçmiş olarak buluverdi. Kultarin muhtemelen yüzünü temizlemişti, zira tamamen pürüzsüz ve berrak durumdaydı. Çok eskiden olduğu gibi güzel görünüyordu. Ancak gözlerinin altında aşırı yorgunluktan dolayı oluşmuş kara torbalar vardı.

Uzun sarı saçlarındaki beyazlık yok olmuştu. Üzerinde ise yıllardır giydiği pembe geceliği vardı. Çok kirlenmiş ve rengi solmuştu.

Onu çıkarıp, yatağın yanındaki sandalyenin üstüne astı.

Tamamen çıplak vücudunun güzelliği ve gençliği karşısında, kendisini tutamadı ve buraya geldiğinden beri ilk kez içinden gülümsemek geldi. Bütün pürüzler ve kırışıklar gitmişti artık. Boynunda annesinden ona kalan tek şey duruyordu. Kırık kızıl renkli metal bir madalyon...

Üzerinde hiç sembol yoktu. Sadece ortadan ikiye kırılmıştı.

Roxanne onu hayatı boyunca bir kere bile boynundan çıkarılamamıştı. Bazen ona dokunup annesini anımsamayı severdi. Kapının yanındaki sandalyenin üzerinden, altın renkli giysiyi aldı. Bunu nasıl üzerine geçirmesi gerektiğini hiç bilmiyordu. Öyle sıradan bir şey değildi zaten. Göğüs kısmında aynı alnındakine benzer bir yıldız işareti vardı.

Bacaklarını giysiden geçirip üzerine çekti, fakat pek beceremedi. Zaten bu elbise çok fazla boldu ona göre. Ayrıca derisi Roxanne’in daha önce hiç görmediği kadar kalındı.

Kollarını da geçirdiğinde ellerine gelen kısım ona tam olmadı. Eldiven kısımlarına uzanmıyordu. Bilek kısmında bir takım elektronik düğmeler bulunuyordu. Bütün her yerini örtmüştü. Ancak bu elbisenin sırt kısmının nasıl kapatılacağını bile bilmiyordu. Çünkü üzerinde fermuar falan yoktu. “Belki bir şeyler bulurum,” diye düşünerek çevresine bakındı. Neden sonra pes etmeye karar verdi.

“Kultarin!” diye seslendi odanın dışına doğru. “Kultarin!”

Beş saniye sonra kapı açıldı ve Kultarin hemen içeriye girdi.

“Bu elbiseyi giymiyorum,” dedi ona.

“O bir elbise değil,” dedi Kultarin gülümseyerek. “O bir zırh. Ona ‘mamck’ denir. Giymeyeceğini zaten biliyordum, o yüzden kapıda bekledim.”

Hemen yanına geldi ve zırhın bilek kısmında bulunan çok sayıdaki düğmelerden birine basınca, Roxanne’nin üzerindeki elbise kendi kendine çekildi, küçüldü ve sırt kısmı kapandı. Bedenini örtmek için kendisini ayarlıyor gibiydi. İlk önce biraz sıkıştırmış olsa da, tam üzerine olmuştu şimdi. Ellerini de kapatıyordu elbise, ama hiç eldiven

giymeye benzemiyordu. Çünkü eldiven giydiğinde, ellerini tam olarak kullanamazdı. Bunda ise hiç fark etmiyordu. Roxanne, aynanın karşısında kendisini izlerken, gümüş renkli zırhı içinde ona hayranlıkla bakan Kultarin “Muhteşem oldu,” diyerek gülümsemeye devam etti ve onun omzuna dokundu. Uzun, altın sarısı saçları, alnındaki altın renkli yıldız işareti ve yine altın renkli zırhı ile gerçekten göz kamaştırıyordu Roxanne. Üzerindeki çeşit çeşit sembolleri ve ne işe yaradığını bile bilmediği düğmeleri inceledi. Buraya geldiğinden beri ilk defa kendisini güvende ve rahat hissediyordu. Sanki zırhın ona aşıladığı bir güç dalgası psikolojik bir etki yayıyordu bedeninde.

*

Kultarin ile yeşil alevlerin ışıklarıyla aydınlatılmış olan odanın dışına çıktılar. Küçük dar bir koridordan döne döne yükselen düzleştirilmiş taştan merdivenlere geldiler. Bu merdivenler sadece yukarı çıkmıyordu, aynı zamanda aşağı da iniyordu. Kultarin yanındaki Roxanne’nin her gördüğü şeye hayretle bakmasına inanamıyordu. Onun başka bir yerden gelen biri olduğunu biliyordu, fakat yine de bu kadar rahat uyum sağlayabilmesine şaşıırıyordu. Önce her köşe başında bulunan kontrol panellerine hayretle göz gezdiriyor, sonra onları incelemek için durduğunda Kultarin’e bunların ne işe yaradığını soruyordu. Merdivenden çıkarken Roxanne’in portre sandığı kule muhafızlarından birinin duvara asılı dijital ekranı konuştuğu zaman çok korkmuştu. Kultarin “Sakin ol!” demişti. “Sadece bir izleme podu.” Roxanne’in kendisine gelmesi için durmak zorunda kalmışlardı. Ona “Başkan’a babam hakkında bir şey söyleme,” diye fısıldadı nihayet merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettikleri zaman. Roxanne biraz yorgun görünüyordu. Çünkü daha şimdiden nefes nefese kalmıştı. Neyse ki binanın en üst katında olan Başkan’ın toplantı odasına yaklaşımlardı. Roxanne güçlkle nefes alıp vererek “Neden ki?” diye sordu. “Eğer babamın öldüğünü duyarlarsa, savaşı başlatacaklar,” diye cevap Verdi Kultarin. Çok yavaş bir şekilde konuşuyordu Roxanne’in anlaması için. “Başkan silahlarla yüce-kanları yok edebileceğini sanıyor. Babam buna karşı çıktı. Şu an yaklaşık on bin uçağımız ve pilotumuz var. Başkan bunlarla Yüce-kanların on sekizinci bölgedeki en büyük şehrine saldırmak istiyordu. Yani seni hapsedtikleri şehre... Ama babam bunun boşuna olduğunu söyledi. Eger öyle saldırırsak hemen yok edilmişiz. Önce seni bulmamız gerektiğini söyledi. Sen sadece sana sorulan sorulara cevap ver ve babamın öldüğünü falan söyleme sakın.” Sonunda büyük salona giden dev kapıya geldiklerinde, Roxanne’nin dinlenip soluk alması için durdular. “Çok yoruludum,” dedi Roxanne soluk soluğa kalmış hâlde. “Biliyorsun, ben yüz yirmi bir yaşında bir kadınıam.” Kultarin gülerek “Pek öyle gösterdiğini söyleyemem,” dedi. Beş dakika kadar dinlendikten sonra, Kultarin önden giderek kapıları açtı. İçeri girdiklerinde Kultarin her zaman ki manzara ile karşı karşıya kalıverdiğini gördü. Özgür insanların şehrinin konseyi de gümüş resmi zırhlarını yani Rnamcklarını giymişlerdi. Roxanne’in üzerindeki altın renkli furkta derisinden olan zırh, kendi ailesine ait idi. Onlardan başka kimse altın renkli zırh giyemezdi. Kultarin arkasına dönüp Roxanne’e baktığında, onun ağzının bir karışık açık kaldığını gördü. “Zaten kim hayrete düşmez ki?” diye düşündü kadın. Altından dev sütunlarıyla desteklenmiş olan yüksek

tavanında ve yine altından yapılmış duvarlarında duran demir altlıkların taşıdığı ışık toplarıyla aydınlatılmış dev salon göz alıcı parlaklıktaydı. Yaprak biçimli altın sandalyelere oturmuş Halk Konseyi’ndekiler başlarını onlara doğru çevirmişlerdi. Hepsinin alınlarındaki gümüş-yıldızlar da salonun kendisi gibi parılıyordu. Salonun tam ortasından geçerek sandalyeleri ikiye ayıran gümüş renkli halının üzerinden yürüyerek ilerlediler. Roxanne tavana doğru başını kaldırmış, ışık toplarının yaptığı ışık oyunlarını izlemekle meşgul oluyordu. Halının ve salonun diğer ucundaki kürsüde duran Başkan Leonard da resmi Rnamckını giymişti. Tam kürsünün önüne gelecek şekilde duran Kultarin, Roxanne’i elinden tutarak yanına getirdi. Kahverengi gözleri ve uzun kıvılc saçları olan Başkan Leonard’ın sert bakışları, yüzündeki müşfik ifadeyle tezat oluşturuyor olsa da; yüz hatlarının inceliği, yorgun ancak mağrur görünen dik ve kaslı vücutlu elli yaşında biri için pek de anormal sayılmazdı. Seçimle başa gelmişti. Ama Halk Konseyi izin vermeden çok önemli kararları asla alamazdı. Yanında onun gibi ayakta duran yardımcısı Siman’ı gören Kultarin gerginlikle iç çekti. Bu adamı hiç sevmemişti. Üzerinde bir çeşit antipatiklik vardı. Kultarin bir tek öyle düşünmeyenin kendisi olmadığını anlayınca rahatladı. Zira Roxanne de adamı gördüğünde onda çok itici bir şeyler olduğunu hissetti. Savaşa girmek için sürekli Başkan’a baskı yapan -Kultarin’in babasının deyimiyle- geri zekâlarının tekiydi. Sürekli tartışmalar başlatır, babasının yöntemlerini sorgulamaya çalışır ve sonra da Halk Konseyi’nin kararı babasından yana olunca, yerine oturup çenesini kapmasını bilirdi. Ancak Kultarin bu sefer tek başınaydı ve babası yanında değildi. “Selam sana zaman yolcusu!” dedi Başkan Leonard Roxanne’e hitap ederek. Roxanne Başkan’ın kendisiyle konuştuğunu anladığında aradan kısa bir süre geçmişti. Roxanne çevreyi incelemeyi bitirdiğinde herkesin gözlerini haddinden fazla olarak üzerinde hissetti. Bundan memnun olduğu hiç de söylenemezdi. İnsanların kendisini kafesteki bir maymunmuş gibi izliyor olduğu düşüncesi hoşuna gitmiyordu. Leonard’ın soylu görünüşünü, karakaşlı, kara gözlü, yanaklarının üzeri yanık yaralarıyla kaplı kısa boylu Siman bozuyordu. Bu yalaka görünüşlü adamı hiç sevmemişti. Sanki bu güzel salonu kirleten asalak bir görünümü vardı. Kultarin’e döndüğünde onun da benzer duyguları hissettiğini anlayarak rahatladı Roxanne. Bu, yüzünden gayet rahat bir biçimde okunuyordu zaten. “Merhaba!” dedi Roxanne Başkan’a doğru. Başkan’ın sesi çok yalın ve temizdi. Roxanne ister istemez, adamın kalbinin çok temiz olduğunu hissetti. Aradan kısa bir süre daha geçti. Ama kimse konuşmadı. Roxanne’nin akıllı, biraz da buranın mükemmelliğine takılmıştı. Eğilmiş yaprak biçiminde sandalyelerin bazıları boştu ve üzerlerinde aynı yaprakların damarları gibi oyma ve kabartmalar bulunuyordu. “Eminiz bize söyleyeceğiniz bir şeyler vardır,” dedi karga gibi bir ses. Roxanne, tekrar başını kürsüye çevirdiğinde, konuşanın Başkan değil Siman olduğunu gördü. “Pek yok,” dedi Roxanne alay edercesine. “En azından sana yok.” Roxanne hayatında bu kadar itici bir insan daha tanımamıştı. Kultarin onun öyle konuştuğunu duyunca gülümsedi.

Arkadaki insan kalabalığının uğultusu geldi. Kultarin devreye girince elli kadar insanın sesleri kesiliverdi.

“Gördüğünüz gibi, babam sizlere olan sözünü tuttu ve Altın Yıldız’ı getirdi,”- Roxanne’i göstererek- “Savaşmaya alternatifler olduğunu hep söyler.”

Egri burunlu Siman ise “Evet, evet, çok haklıydı ancak, ölüm haberi hepimizi çok sarstı,” dedi dişlerini göstererek. Söylediği şeye pek üzölmüşe benzemiyordu.

“Ölüm haberi mi?” diye sordu Kultarin birden şaşırarak. “Babam ölmeydi ki.”

“Tabii ki, inkâr hepimiz için kuvvetli bir savunma mekanizmasıdır,” dedi.

Başkan, dalgalı kıvıll saçlarını eliyle geriye doğru atarak alnını ovaladı. “Ancak aldığımız istihbarata göre, babanın bulunduğı ev havaya uçurulmuş. Baban içindeyken.”

Roxanne, ne diyeceğini bilemeden Kultarin’e baktı.

“Biz de intikam için saldırıya başladık çoktan,” dedi Siman gülümsemesine mani olmak gibi bir tercihi olmadan.

“Saldırıya mı? Ne zaman? Nereye?” diye sordu Kultarin hayrete düşerek.

“Hepsini öldürürler. Çıldırđınız mı?”

“Pek zannetmiyorum,” dedi Siman ince bir alayla, örümcek- lere benzeyen ufak ellerini birleştirmişti. “Şu an pilotlarımız on yedinci bölgedeki büyük şehri yerle bir ediyorlar.”

“Seni aptal!” diye bağırđı Kultarin ona. “Bu yaptığımız saç- malıktan başka bir şey değil. İnsanları öldürmekten başka bir işe yaramayacak. Babamın-”

“Baban öldü Kultarin,” dedi Başkan araya girerek. Adamın

ses tonu hakikaten çok üzgündü. “Bu karar konseyin birliğıyle alındı. Onun bilgilerine sayğı duyduk hep, fakat şu an durum bunu gerektiriyor. Artık gidebilirsin. Altın Yıldız’a eğitimini vermelisin. Aynı babanın istediğı gibi... Savaş üzerindeki stratejilerimizi tartışıyoruz.”

“Şehir içinde yeterince güvendedeyiz. Bizi burada bulamaya- caklarını biliyorsunuz,” diyerek pes etmedi Kultarin.

“Savaşarak kendi sonumuzu hazırlıyoruz.”

“Bu tam olarak doğru değil,” dedi eğri burunlu, siyah saçlı adam. “Şehrin yakınındaki dağlarda roklara binmiş Yüce- kanlar kol geziyor. Bizi bulmaları an meselesi gibi bir şey. Gizlenme kalkınının yeterince iyi çalışıp çalışmadığını bilemiyoruz.”

Kultarin bir şeyler daha söyleyecek gibiydi. Ama kendisini tuttu. Arkasını döndü ve Roxanne’in elini tutarak birlikte salondan dışarıya doğru yürümeye başladılar. Roxanne onun hiddetlendiğini yeşil gözlerindeki ateşli ifadeden çok iyi an- layabiliyordu. Sandalyelerdeki insanlar başlarını onlara doğ- ru çevirmişler, sahneyi dikkatle izleyen seyirciler gibiydiler. Salondan çıkmadan önce arkasını döndü ve “Siman! Eğer şehir düşmezse, ben seni bu binadan düşürecekim. Sana söz veriyorum,” diye bağırđı Kultarin.

Sonra salondan hızla çıkıp dev kapıyı kapadılar. Merdiven- lardan inerlerken “Aptallar, bütün orduyu yok ettirecekler. Babamı bulmalıyız, Roxanne. Mutlaka onu bulmalıyız” dedi. Roxanne ne diyeceğini bilemiyordu. Ama bu kadına karşı ister istemez bir yakınlık duyuyordu. Sanki çok uzaktan tanı- dığı bir arkadaş, bir dostu gibiydi. Nedense onun hislerini anlayabiliyordu.

Üçüncü Bölümün Sonu

13.GÖKDELEN – 3 - 4

Serkan Turan

3. Bölüm

İstanbul’ da bir panzer, başına geleceklerden habersiz Anadolu yakasına geçerken, hayal kırıklığı içindeki bir kadın, düş alıyordu. Sıcak su Yaprak’ ın yorgun bedeninin kaslarını gevşetiyordu, her an uykuya olan hasreti biraz daha artıyordu. Aslında evinden bu iş görüşmesini yapabilecek durumdayken, bu uzun yolculuğa neden katlanmak zorunda olduğunu hatırladı bir an. 13. gökdelen için kredi arayışı yolunda giderken aniden şirketler nazlanmaya başlamıştı. Arka arkaya yeni şartlar öne sürüyor, sanki krediyi vermek istemiyorlarmış gibi davranıyorlardı. Oysa ki; bir ay önce neredeyse tüm finans çevreleri sıradaydı bu yatırımın bir parçası olmak için. Bu ani değişikliğin sebebi neydi? Bunu bulmak için Kuzey Amerika’daydılar ama şu ana kadar hiçbir ipucu elde edemedikleri gibi, şirketler de bu ziyaretten etkilenmemiş ve tavırlarında bir değişiklik göstermemişlerdi.

Bu sırada Işın’ ı taşıyan panzer, Anadolu yakasına geçmiş, her iki yanı tellerle çevrili otopanın üzerinde son hız ilerlemekteydi. Yolda seyreden araçların güvenliği ve yolun her iki yanında yaşayan otoyol insanların otoyola çıkmasını engellemek için konmuştu bu teller. Otoyol insanları, yolun kenarında kurulu gecekondu mahallelerinde yaşayan insanlardı. Yüzlercesi bu otobanda hayatını kaybetmişti ve bu yolu kullanan insanlara karşı öfke doluydular. Bir nesil, otobanda hayatını kaybedenlerin öykülerini dinlemiş, ve şimdi de gökdelen baskısı altına alınmıştı. Hayatları boyunca devlete borçlu kalacaklardı.

Panzer, yolun ortasına boylu boyunca konmuş kocaman bir kütüğe ulaşana kadar rahatça yol alıyordu. Kütüğü ilk farke-den Demir oldu ve arkadaşı ile kısa bir bakışmadan sonra aracın hızını azaltıp kütüğe yakın bir yerde durdu. Aslında bu panzer rahatça o koca kütüğü sürükleyip yolu açabilirdi ama küçük bir ayrıntı Demir’ in bunu yapmasını engelliyordu. Kütüğe zincirlenmiş halde bulunan 5 yaşlarında küçük bir kız çocuğu vardı. Işın ve arkadaşları da panzerin ön kısmına gelmiş küçük kızın korku dolu gözlerle kendilerine baktığına şahit oluyorlardı. Demir kendinden emin bir ses tonuyla konuştu:

"Araçtan çıkmamızı istiyorlar, bu bir tuzak"

Ortalıkta küçük kızdan başka kimse görünmüyordu. Bu gözlemi sese döken Yön oldu:

"Peki tuzağı kuranlar nerede? Böyle geniş bir yolda nereye saklanabilirler?"

Cevaplayan Demir’ in iş arkadaşı oldu:

"Tam arkamıza! Göremediğimiz kör noktamıza."

Bir süre sessizlik oldu. Ne yapacaklarını bilemediler. En sonunda Demir, dışarı çıkıp sorunu yerinde görmeye karar verdi. Silahını çekti, ağır hareketlerle panzerin kapağını açtı. O anda metal bir cisim, açılan kapaktan içeri düştü ve du-manlar saçmaya başladı. İçerisi göz gözü görmez olduğunda,

herkes derin bir uykuya dalmıştı.

Kürenin tam ters tarafında bir kadın ise düşünü bitirmiş kurulanıyor, uykunun şefkatli kollarına atılmak için sabırsızlanıyordu. Yaprak, havluya sarınıp banyodan çıktığında, odasındaki ışıkların yanmadığını farkettiler. Oysa banyoya girerken hepsinin açık olduğuna emindi. Yavaş adımlarla banyodan çıkıp hemen karşıdaki vestiyere astığı ceketinin cebinden silahını almak istedi. Fakat silah yerinde yoktu. Artık kalp atışları tüm vücudunu sarsacak kadar kuvvetlenmiş, bedeninde alarm zili çaldıran korku tüm uykusunun kaçmasına sebep olmuştu. Yatağın olduğu kısma ilerleyip, yatağın hemen yanındaki koltukta bir silüetin oturduğu fark ettiğinde kontrol edemediği bir çılgılık ciğerlerinden özgürlüğünü ilan etmişti bile. Fakat karşılığında aldığı cevap oldukça soğuk kanlıydı:

"Lütfen korkmayın bayan Çevrim! Amacım sizi korkutmak değil, etkilemek"

4. Bölüm

Başında hissettiği ağrı ve zonklama, çevresinde dönüp duran şekilsiz varlıkların eşliğinde korkutucu bir sahnenin dekorunu hazırlıyordu. Sesler anlamsız ama derinden geliyor, nerede nasıl ve niçin bulunduğunu hatırlamaya çalışıyordu. İlk hissettiği, vücudunu sarmalamış bir rahatsızlıktı. Ve bu rahatsızlığa bir kişi daha katılmıştı. Zihninin biraz daha açıldığını hissettiğinde, bir yabancıyla beraber bir iskemleye bağlı olduğunu hissetti. Önce bunun için bir sebep hatırlayamadı. Sonra yavaş yavaş idrak kabiliyetinin yerine gelmesiyle, kaçırılmış olduğunu anladı. Yanındaki yabancı ise, koruma görevlisi Demir’ den başkası değildi. Sesler biraz daha anlam kazandığında, odada en az iki yabancı daha bulunduğunu, panzerde beraber bulunduğu arkadaşlarının da bu kişiler tarafından kaçırıldığını anladı. Demir de yavaş yavaş kendine geliyor, anlaşılmasız mırıltılar çıkarıyordu. Zaman ve mekan, bu iki insanı evrenin bir köşesinde ayılmaları için bırakıp, başka bir konuma geçtiğinde, heyecan ve korkudan paniğe kapılmış, fizyolojik sınırlarını zorlayarak çarpan bir kalbe ulaşıyordu. Buna zıt olarak, o kalbin karşına oturmuş başka bir kalp ise oldukça rahattı. Yaprak, karanlıkta, yatağın yanına oturmuş, görünmeyen gözlerle kendisini süzen bu yabancıyı tanımlaya çalışıyor, korkak adımlarla ona doğru yaklaşıyordu. Adam, bu girişimini sakın bir cümleyle yanıtladı:

"Lütfen oturun bayan Çevrim!"

Bayan Çevrim...

Türkçe konuşan bir yabancıyla karşı karşıyaydı muhtemelen, zira biz Türkler kimseye soyadıyla hitap etmezdik. "Yaprak hanım" daha yakındı bize...Daha "bizden"di... Bu yüzden karşısındakini bir yabancı olarak algıladı Yaprak. Yavaşça, yatağın, yabancıların karşı tarafındaki koltuğa oturdu. Sanki çelik bir zırhmışçasına bornozuna sıkıca sarıldı. Vücudundan akan suları hala hissedebiliyordu. Böyle bir korku anında, böyle küçük ayrıntıları fark edebilmesini

hayretle karşıladığı anda, yabancı ilgisini üzerine çekecek bir geniz temizleme sesi çıkardı:

"Burada bulunuşum varlığınız açısından bir tehdit oluşturuyor bayan Çevrim. Bu yüzden lütfen bu konuşmanın, medeni iki insan arasında geçen normal bir konuşma olacağını biliniz. Amacım bütünlüğünüze bir zarar vermek değil. Daha önce de dediğim gibi sadece sizi bir konuda etkilemek için burada bulunuyorum."

Yaprak daha değişik konular üzerinde duruyordu.

"İçeri nasıl girdiniz?"

"Aslında o da sizi etkilemenin bir parçası olmakla birlikte, şu aşamada bilmenizi gerektirmiyor. Şu aşamada önemli olan tek şey var. Yarın önemli bir toplantınız var, ve biz bu gece burada, yarınki toplantı hakkında küçük bir konuşma yapacağız."

Yaprak' ın ilginç bir konuşma için hazırlandığı sırada, Işın artık iyice kendine gelmiş, birlikte bağlı olduğu Demir'in ağırlığını vücudunda hissederek, karşısında tehditkar gözlerle kendisini süzen insanların amacını algılamaya çalışıyordu. Yıkık dökük, incecik güneş huzmelerinin içeri akın ettiği küçücük pencerelerin bulunduğu bir bodrum katındaydılar. Her tarafta kalorifer boruları ve pislik vardı. Uzaklardan buldozerlerin sesleri duyuluyordu. Oldukça genç, ama karizmatik, ince yapılı bir adam, diğerlerinin liderliği sıfatını almış olmasının güveni ile, oradaki sandalyelerden birini alıp, tam Işın' ın önünde ters çevirdi ve ata biner gibi oturdu sandalyeye. Doğrudan Işın' ın gözlerinin içine, hiçbir şey demeden bakıyordu. Işın, onun ilk olmak istemediğini farkettiler.

"Bizden ne istiyorsunuz?"

"İsteyebileceğimiz neleriniz var?"

"Kendini zeki sanan bir örgüt lideri daha." dedi Işın içinden.

Adamın dudağının kenarında ilginç bir gülümseme belirdi ve tavlayı kapatan oyuncu edasıyla "Peki!" dedi..."Konuya gireceğim."

"Bir bilgiye ihtiyacımız var. Bunun için kaçırıldınız. Bu bilginin özellikle sizde olabileceğini düşünüyoruz Işın bey. Konu Amerika' daki eşiniz Yaprak Çevrim."

Örgüt liderinin Işına, konunun ne olduğunu açıkladığı sıralarda Yaprak, karşısında oturan yabancıyı görmeye çalışıyordu. Dışarıdaki binaların ışıkları dışında odayı aydınlatan hiçbir şey yoktu ve Yaprak, düşmanın silüetinden başka bir şey seçemiyordu. Komodinin üzerindeki gece lambasına doğru uzandığında, yabancı beklenmeyecek düzeyde heyecanlı bir ses tonuyla, "Durun!" diye bağırdı.

"Göreceklerinizin size bir yararı olmaz. Sizi etkilemek istediğim doğru ama eğer o ışığı açarsanız bundan daha fazlası gerçekleşir!"

Oldukça açıldı.

İlk defa bu kadar net tehdit edilmişti ve bu hiç hoşuna gitmedi.

"Konu nedir?"

Yaprak ve Işın, hemen hemen aynı anda bu cümleyi kurdular.

Örgüt lideri ne adını açıkladı ne de örgüt hakkında bilgi verdi. Tek bir isteği vardı: Bilgi.

"13. gökdelen inşa edilecek miydi?"

"Bilmiyorum." diye yanıtladı Işın.

"Ama eşiniz biliyor" diye ısrar etti adam.

Işın' ın soru dolu gözlerini tatmin açısından,

"Devlet içinde de vatanını seven insanlar var, Işın bey" diye açıkladı adam.

"Ve gerektiğinde bize bilgi ulaştırmak için her türlü fedakarlıkta bulunuyorlar. Eşinizin şu anda Amerika' da bulunduğunu ve 13 gökdelen için kredi aradığını biliyoruz."

"O zaman bana sorduğunuz o soruyu neden onlara da sormuyorsunuz? 13 gökdelenin akıbeti ile ilgili herşeyi onlardan da öğrenebilirsiniz."

"Haklı olabilirsiniz ama Türk hükümetinin ve devletin üzerinde bazı güçler, bazı sorunları, pek çok merciyi devre dışı bırakarak çözebilirler. Başbakanlar ülkeleri yönetirler ama korkuları başka kaynaklar besler."

"Ne demek şimdi bütün bunlar?"

Uzun bir sessizlik oldu. Örgüt lideri uzun uzun düşündü sonunda daha farklı, daha yumuşak, daha insancıl bir ses tonuyla "Peki" dedi. Sandalyeyi düzeltip, normal pozisyonda oturdu ve bacak bacak üstüne atıp derin bir soluk verdikten sonra konuşmasına başladı

Yaprak, adamın, "r" sesini çıkarırken, garip bir hırıltının konuşmasına eşlik ettiğini neden sonra farkedebildi. Adam, İstanbul lehçesini kullanıyordu ama garip bir tını farkı, duygularınızla sezindiğiniz ama bilinçli olarak ayırt edemediğiniz bir gariplik vardı.

"13.gökdelenin bu koşullarda yapılmasını istemiyoruz bayan Çevrim."

"Biz?"

Bir sessizlik anından sonra, yazılıya kalkmış öğrenci edasıyla, sıkıntılı bir ses tonu çıktı adamın ağzından:

"Bakın bayan Çevrim. Son sahnesinde katilin, kurbanını öldürmeden önce herşeyi açıkladığı o üçüncü sınıf gerilim filmlerinde değiliz. Size hiçbir cevap vermek zorunda değilim. Bir görevim var ve bunu en az sıkıntıya neden olacak

şekilde sonlandırmak istiyorum. Bu yüzden bana yardımcı olmanız sizin çıkarınızdır."

Bu ikinci açık tehditti.

Bir gecede iki sıkı tehdit Yaprak' a fazlaydı bile...o yüzden sustu.

"Yarınki toplantıda iş arkadaşlarınızın gökdelenin yapılması konusunda fikir değiştirdiklerini farkedeceksiniz. Farklı bir davranışta bulunmanızı istemiyoruz. Kredi veren kuruluşlar size anlaşımdan vazgeçtiklerini söyleyecekler. Amacımız sizin de ısrarcı olmamanız ve toplantıdan ayrılmanız. Farklı bir zamanda farklı bir proje ile belki bu gökdelenin yapımı tekrar gündeme gelebilir ama şu anda bunun için ısrar edilmesi, sizin geleceğinizden, ülkenizin geleceğine kadar pek çok olayı kötü yönde etkileyebilir. Umarım beni anlamışsınızdır."

Yaprak, şimdi kredi kuruluşlarının aniden neden çark ettiğini anlamıştı. Muhtemelen onlara da bu tip ziyaretlerde bulunulmuştu.

Yaprak' ı düşüncesinden uyandıran, 3 sert kapı vuruşu oldu.

"Ben ve arkadaşlarım, 13. gökdelenin yapımının erteleneceği veya iptal edileceği düşüncesindeyiz. Öğrenmek istediğimiz, bunun sebebi. Eşinizin bir şekilde bunun sebebini öğrendiğini düşünüyoruz. Tabi bu bilgiyi sizinle de paylaştığını."

"Eşimle uzun zamandır görüşmedim. Görüşmemizde de iş konuları pek yer almaz. Kaçırılmama neden olabilecek kadar gizli ve önemli hiçbir şey bilmiyorum."

Adam hayal kırıklığı içinde başını geriye attı. Daha sonra, sağ tarafında kendisini seyreden adamına şöyle bir göz attıktan sonra tekrar Işın' a döndü. Bu arada ekibin diğer elemanları da uyanmış onları seyreliyordu.

"Henüz bu sabah eşinizle görüştüğünüzü biliyoruz. Lütfen bize yalan söylemeyin!"

Işın, görüşmenin içeriğini de bilmelerinden endişe etti. Yatak odası fantezilerinin gözetlenmesi utanç vericiydi.

"O bir iş görüşmesi değildi."

Adam ses çıkarmadı.

Işın, adamın, görüşmenin içeriğini öğrenemediğini hissetti.

Adam, yine bir değişiklik geçirerek, sandalyeden kalktı, bir halatla ikiye ikiye bağlı olan insanların çevresinde bir komutan edasıyla dolaşmaya başladı. Bir sigara yaktı ve dumanını oldukça gururlu bir edayla odanın puslu havasına üflemeğe başladı.

"Neyin içinde olduğunuzu bilmiyorsunuz Işın bey. Neye ve kimlere hizmet ettiğinizi bilmiyorsunuz. Hepiniz birer piyonsunuz. Zavallı hayatlarınızın aslında hiçbir önemi yok. Çünkü tarihin gelişiminde karıncalar kadar etkisizsiniz. Bugün

burada ölseniz yarın birileri yerinizi doldurur ve bir hafta içinde unutulur gidersiniz. Oysa onlar hep baki kalır."

"Onlar?"

"CIA, Işın bey."

Odadaki diğer adamın, "Hadi canım sen de.." dercesine yaptığı mimiği kaçırmamıştı Işın. Adam da Işın' ın gözlemine tanık olmuştu.

"Adamlarım içinde farklı düşünceler var Işın bey. Bunun sebebi hiç kimsenin gerçek anlamda bir şey bilmemesi. Siz de bilmiyorsunuz Işın bey, ama şu andan itibaren siz ve biz aynı kişileriz. Kader, her ikimizi de aynı noktaya getirdi. Artık bundan sonra geceleri daha zor dalacaksınız uykuya. Özgürlüğün bir hayal olduğunu, aslında var olmanızın hiçbir anlamı olmadığını bilmek, sizi derinden yaralayacak. Siz, elinizde bazı iplerin var olduğunu sanırken, aslında başkasının elindeki iplerin size uzandığını öğreneceksiniz. Kaynağının ne olduğu ya da kim olduğu çok da önemli değil aslında. Bana göre CIA, burada duran adamıma göre uzaylılar, ve Tanrı bilir, adamlarımın diğer yarısına göre ise vampirler."

Ne farkedebilir...

Elimizde, onların bu gökdeleni yaptırmayacağına dair dedikodular var ve muhtemel sebepler de sadece dedikoduya dayanıyor. Şu anda yapılması planlanan gökdelen, dünyanın en büyük gökdeleni olacak ve dünyanın en büyük temel kazısı yapılacak. Sanırım birileri, o kazı sırasında, dozerlerin orada gömülü birşeyi açığa çıkarmasından korkuyorlar. Bu bazılarının göre, yapımına soğuk savaş döneminde başlanan CIA' e ait bir yer altı üssü. Hatta bazıları bunun depremlere neden olduğunu bile düşünüyor."

Örgüt lideri ani bir sessizliğe girdiğinde Işın, odadaki diğer adamın liderine farklı bir gözle baktığını farketti. Bir deliye bakarcasına. İnanmazcasına. Bunun iki sebebi olabilirdi. Ya adam, liderinin tam bir deli olduğunu düşünüyor, ya da liderinin anlattığı gibi, sadece ufak (!) bir fikir ayrılığı – uzaylılar- ile hemen hemen lideri ile aynı şeyleri düşünüyordu. Işın, adamda gözlemlediği kişilik değişiklikleri ve anlattıkları ile şizoid bir tipten birisiyle karşı karşıya olduğunu düşündü. Paranoid şizofreni. Bu amatörcü tanısı bile onu, yaşamlarının geleceği hakkında kaygıya sürüklemeye yetti.

"O yıllarda, hiçbir şey hissettirmeden koca bir şehrin altına böyle bir üs nasıl yapılmış olabilir?"

"Bilmiyorum. İstanbul soğuk savaş yıllarında çok stratejikti ve o üs pek çok operasyona ev sahipliği yaptı. Pek çok adamın o üssü ararken öldü. İstanbul'un tarihi yıkıntıları arasında dehlizlere açılan girişler vardır. Bizans ve Osmanlı döneminden kalma bu dehlizlerde hazineler dolu olduğunu düşünenler de var. Bu girişler oldukça gizli ve çoğuna duvar örülmüş durumda. Bazıları da demir ızgaralarla kapatılmış. Bizans döneminde şehir saldırıya uğradığında saraylar arasında yer altından geçiş yapabilmek ve kaçabilmek için hazırlanmış. Biz bu yer altı dehlizlerinden, eski Bizans ve Osmanlı zindanlarından geçerek, bu üsse ulaşabileceğini

düşünüyoruz. Ama henüz bunu ispatlayabilen olmadı. Üssün yerini bulamadığımız gibi sahiplerinin kim olduğunu da tam bilmiyoruz. Ben CIA desem de, benim yardımcım gibi, onların uzaylılar olduğunu savunan kesim de azımsanmayacak ölçüde. Bu arada, batıl inançlı küçük bir azınlık da düşmanlarımızın vampirler olduğunu düşünüyor. Ne komik değil mi? "

Işın gülecek durumda değildi.

Yaprak gibi...kapı çaldığında bir an ne yapacağını şaşırdı.

"Sanırım bu küçük konuşmamız burada sona erdi bayan Çevrim. Kısa, açık, net konuştum. Amacım sadece sizi etkilemekti."

Kısa bir sessizlikten sonra ekledi

"Kapıyı açmayacak mısınız?"

Yaprak kapıyı açmak üzere kalktı ve kapıya yöneldi. Küçük bir koridorla ulaşılan oda kapısını açtığı anda kimseyi göremedi. Konuşuyla yaptığı konuşmaya kaldığı yerden devam etmek için, tekrar içeri girip odaya yöneldi. Odaya geldiğinde ise konuğu çoktan gitmişti. Onun yerine açık pencereden içeri giren soğuk bir rüzgar vardı.

Daha önce açık olmayan pencereden...

Pencereye doğru gitti ve kafasını uzatıp aşağı baktı. Yukarı...ve diğer yönler...kimse yoktu..tekrar içeri girip pencereyi kaparken, "Evet" dedi içinden,

"Etkilendim!!!"

Konuşma devam ederken, birşeyin değiştiğini farketti Işın. Dozer gürültüsü giderek artıyordu. Sanki yaklaşıyorlardı..

Aniden izbe bodrum dairesine üst kattan inen tırabzansız merdivenlerden, elinde silahları olan 4 adam indi. Yüzleri oldukça endişeliydi. Liderleri ile kısa bir bakışmadan sonra aniden odadaki herkes silahlarına sarılmıştı. Oysa artık çok geçti. İçeri polis üniformalı onlarca adam akın ediyordu. İçeri giren 4 adamdan ikisi bodrumda aldıkları daha ilk nefeslerinde ölümü tattılar. Sırtlarından fışkıran kan odanın duvarlarını kapladı. Kalan 4 kişi ise varillerin arkasına siper aldıklarında, Demir ve Işın ipleri gevşetmeye çalışıyordu. Demir bir ara durdu ve şaşkın bir ses tonu ile;

"Bunlar polis değil!" dedi.

"Ne!"

Işın soruyu sorduktan sadece bir saniye sonra, Demir' in alnından fışkıran kanlar gözüne kaçtığı için hiçbir şey göremez oldu. İnsanlar çığlık çığlığa bağırıyor, birileri emirler yağıdırıyor, kulağının yanında mermiler vızıldıyordu. Ortalık yanık et ve saç kokmuştu.

Sonra aniden her taraf sessizliğe büründü.

Birileri, kendisini sarmalayan iplerle oynuyordu. Serbest

kaldığını hissettiğinde yaptığı ilk iş, gömleği ile gözünü temizlemek oldu. Bulanık da olsa görebildiğinde, karşısına dikilmiş, orta yaşlarda, göbekli, kır saçlı bir polis kendisine bakıyordu.

"Geçmiş olsun, artık kurtuldunuz."

Ekipteki herkes polisleri kutluyor, kendilerini kurtardıkları için teşekkür ediyordu. Polis memurları ise alçak gönüllü bir tavırla bunun sadece görevleri olduğunu belirtiyorlardı. Işın, kendisini çözen adamın, Demir' e acır gözlerle baktığını farketti.

"Yazık!" dedi adam. "Bir şehit verdik." Sonra diğerlerine dönerek, "Arkadaşınızın cesedini alıp ambulansa bindirin" diye oradakilere emir verdi. İki adam, bir sedyeye Demir' in cesedini koyup götürdüler. Işın duvarları kana bulanmış bodrum dairesinden çıkarken, az önceki göbekli polis, Demir için devlet töreni düzenlemek gerektiğini anlatıyordu. Ama biraz garipti. Sanki "r" sesini biraz garip vurguluyordu.

Doktor kontrolü, kağıt işleri, ifadeler derken oldukça yorulmuştu Işın. Eşi olayları duyunca apar topar Amerika' dan dönmüş, hemen yanı başında saçlarını okşuyordu. Yaprak, Işın' ın ne zaman sıkıntılı olduğunu hissetse saçlarını okşar, onu rahatlatırdı. Oturma odalarındaki dev ekranda haberleri seyreliyorlardı. Yaprak, katılması gereken toplantıya katılmamış, apar topar Türkiye' ye dönmüştü. Ekibindeki arkadaşları hiç itiraz etmemiş, kendilerinin de yakın zamanda döneceklerini, uykuya hasret, kan çanağı gözlerle anlatmışlardı. Demek ki gece tek ziyaret edilen kendisi değildi.

Işın, kulaklarında Demir' in ölmeden önce söylediği sözler yankılanırken, haberlerde başından geçen olayların anlatılışını izliyordu.

Bu sabah, 13. gökdelen inşaat firmasının aracı, teröristlerce saldırıya uğramıştı. Kaçırılan mühendisler, Türk polisinin başarılı operasyonu ile kurtarılmışlardı. Fakat ne acıydı ki, çatışma sırasında teröristlerin namlusundan çıkan hain bir kurşun, bir güvenlik görevlisinin şehit olmasına neden olmuştu. Şehit olan güvenlik görevlisi için yarın bir tören düzenlenecek ve daha sonra toprağa verilecekti. Yaprak ve Işın, sınıksız birbirlerine sarılıp ağlamaya başladıklarında tv bir sonraki habere geçmişti.

"Sıradaki haberimiz, tarihi eserlerimizin korunmasıyla ilgili. Pek çok tarihi binanın çevresinde görülen ve oldukça derin çukurlara ve çökme tehlikesi taşıyan yapılara açılan bazı girişlerin beton dökülerek kapatılması bugün bakanlar kurulu kararıyla onaylandı. Bundan sonra çocuklarımız daha güvende olacak ve artık hazine avcıları bu tarihi yapılara zarar veremeyecek.

Haberleri sunduk...

İyi geceler...

Ve,

İyi uykular...."

(www.bilimkurgu.cjb.net sitesinden alınmıştır.)

REEMA

Burçak

REEMA

Reema'nın bir zamanlar üzerinde gezegenin en pırıltılı eğlence merkezinin yükseldiği, oysa şimdi parçalanıp batmış ve hangi tarafının neresi olduğu bile birbirine karışmış antik bir gemi harabesine veya ancak Katarred Ortaçağı'nın yasak gravürlerinde en etkin bir şekilde resmedilebilmiş Kaos'un Tapınağı'na dönüşmüş olan, insanın burnunun deliklerini terli avuçlarının içi kadar kapalı kılabilcek derecede tozlu Mahabbre mevkiine ulaştığında, Charon tam onsekiz gündür aralıksız yolaldığını farkettiler. Gezegenin dört uydusu güneşi o alışıl gelmiş abes turlarını yüzeye serpikleriyi yoğun ultraviyole radyasyonunun aşağıdaki her canlıyı kavurduğundan emin olurcasına ağır ağır ve keyifle dönüyorlardı. Büyük saldırının son muharebesine tanık olmuş bu şanssız topraklar, çölün o her fırsatta sergilediği kahpe oyununa gelip te su bulduklarını sanarak avuçlarını kumlara daldıran zavallıların durumu anlayınca dudaklarından dökülen lanet cümlecikleriyle senkronize bir şekilde parmaklarından rüzgara koyverdikleri kum taneleri gibi kavrulmuş cesetleri koyvermişlerdi yüzeye. Charon içinden kendisini bu üzerinde bitki yerine cesetlerin ve harabelerin serpildiği yitlik kente getiren gelişmelere lanet ederken son bir saatir –ki aşağı yukarı bu kadar zaman olmuştu bölgeye gireli- altıncı kere maskesinin toz ve ölü küllü dolmuş filtrelerini temizledi. Bu zorunlu işlemi tamamladıktan sonra elbisesinin tarayıcı/konumlandırıcı'sını aktif hale getirdi. En azından bu boktan güneşler boşalan bataryaların her zamankinin üç misli hızlı sarjını sağlıyordu.

Tarama/konumlandırma işlemi sonucu, etrafını çeviren yoğun statik elektrik muhteşim havanın -tabii bu toz ve kül sağanağına bu ad verilebilirse- sebep olduğu kulak tırmalayıcı ve görsel sinirleri bulandırıcı cızırtı ve ekran parazitlerinden ibaretti. Charon maskesinin altından kurumuş dudaklarını alabildiğine sağ yanağının tarafına yatırarak çarpık çarpık sırttı. Çevrede öyle bir statik elektrik yoğunlaşması vardıki neredeyse biraz daha dikkatli baksa siyah elbisesinin üzerinde birdirbir oynayan yaramaz kıvrımları görebilecekti. Tabii bu dijital duyu özürünün birde iyi tarafı vardı... O kimseyi göremiyorsa kimsede Charon'u göremiyor demek ki bu bayağı iyi bir değıştokuşturdu şu içinde bulunulan durumda, çünkü antik Khat'agan Suikast Akademisi mezunu bir İzci için dijital duyu sadece yarı güvenilir pilli oyuncaklardı ve o an içinde bulunduğu cehennem sureti çevre Charon için peşinde olduklarının çektikleriyle kıyaslandığında zorluk seviyesi normalin biraz üstüne ayarlanmış bir eğitim simülatörü sayılırdı. Bu düşünceler sırtışını neredeyse maskenin altından bile belli olacak kadar yaydı suratına.

Centrales, Üç Archon'lar Meclisi'nin varlığıyla onurlandırıldığı kadim kent, bir zamanlar uğruna yapılan en şiddetli savaşların o görünmez ama soğuklukları ve karanlıkları en duyu yoksunu varlık tarafından bile korkuyla hissedilen pençelerinin hiç fark gözetmeden binlerce canı ,eti ,kanı küllere savurduğu, kuleleri adları çoktan unutulmuş tanrılara kadar uzanan ve kederi birçok çocuğunun alnına daha doğar doğmaz kanlı bir hiyeroglifle kazımış kara renkli mücevher, artık bir tarafsız bölge, bir uzlaşma mekanı haline gelmişti. Yaşlı kent göze görünmeyen ancak taraflar arası antlaşmalarla çizilmiş kalın sınırları içerisinde barındırdığı gezegenin

en önemli idari organı olma ihtişamının her tür şımarıklığını son sınırında yaşayan Meclis binalarının dışında kalan kısımlarında , yapay iklim düzenleyicisinin son gücünde faaliyet gösterdiği şu akşam saatlerinde bile kaldırımlarından yansıyan ısıyla uygun şekilde giyinmemiş bir insanın bayağı rahatsız edecek kadar sıcaktı. Gerçi ataları aralıksız nötron ve proton saldırılarından doğan o bitmek tükenmek bilmeyen, en azından -ve eğer şanslıysanız- öldürücü mikrodalga ışımlarına maruz kalmış bir kentin yurtdaşı için biraz sıcaklık genede geçmişe bakıldığında şükredilebilecek birşeydi ama birkaç gün önce meydana geldiği anlatılan ve sonuç olarak Reema Eyaletinin güzelliği dillere destan şehri Mahabbre'nin son büyük şovu olduğu buruk bir ironiyle düşünülen bir büyük savaşın dedikoduları etrafta dolaştıkça kentin havasında bir tuhaf şekilde boğucu hale geliyordu. Bir de şu zamansız meclis toplantısı olayı çıkmıştı ki zaten huzursuz olan kentin halkı iyice olan bitenler konusunda işkillenmişti. Gerçi tüm gezegeni ilgilendiren Buratgae'r Yasa Reformları için meclis sıkça toplanır ve sonucu genellikle hiçbirşeye çıkan ama dijital yayınlardan takip eden halk için bayağı eğlenceli olabilen oturumlar düzenlenirdi. Ama bu seferki kadar geniş tabanlı -aslında pek kimsenin dolaşan savaş dedikoduları dışında olan bitene dair kesin bir fikri yoktu ama- ve dolayısıyla yüksek güvenlikli bir oturum en son Üç Archon'lardan en can sıkıcısı olarak kabul edilen Arneryt Fah'kelifed'in o meşhur ve korkutucu Güney Zırhlılarını gezegenin Noorgty eyaletinde çıkan bir isyanı bastırmak için göndermesi –ki bu özel birlik galaksinin en huzurlu bölgesinde bile bir isyan sebebi olabilecek kadar rahatsız ediciydi- ve bu olaya o eyaletin kendi sınırları içinde olduğunu iddia eden bir başka Archon, Kassern Nuaybei'nin sert bir şekilde müdahale etmesiyle işler çığrından çıkmış ve bu iki gezegen çapındaki yönetici tam dört yıl sürecek kanlı bir güç gösterisine dalmışlardı. Sonunda savaşın yönünün kendi aleyhine döndüğünü anlayan Kassern Nuaybei Üç Archonlar Meclisi'ni toplantıya çağırılmış ve hemen hemen her madde-sinden nefret ettiği bir barış anlaşması imzalamıştı. Ama bu dört senelik kollektif çılgınlık başta Kassern olmak üzere her iki tarafada epey pahalıya mal olmuştu. Muharebe alanları yüksek gamma radyasyonu yüzünden artık gezegenin yaşama elverişsiz bölgeleri olarak yeni düzenlenen haritalara (haritalar baştan çizilmişti çünkü dört senelik yoğun nötron ve proton bombardımanları bir zamanlar göl veya nehir olan yerleri bataklık, bir zamanlar dağ, tepe veya orman olan başka bölgeleri ise dazlak düzlükler haline getirmişti.) konulmuş ve etrafları askeri kontrol noktalarıyla çevrelenmişti. Doğal olarak bu kötü anılar yüzünden genel oturunun haberini aldıklarında kent halkı bayağı huzursuzlanmıştı. Birde tabii İletişim Bakanlığınca bir "uydu hatası" olarak kamuoyuna sunulan Reema Eyaleti ile iletişim kopukluğu vardı ki bunun gerçek sebebi en az oturunun sebebi kadar merak ediliyordu. Belki de gene sebebi Arneryt Fah'kelifed'in karıştırdığı bir halttı... Ama yoo.. bu sefer o eli kanlı herifin huzuru kaçırmasına izin vermezlerdi herhalde... vermemeliydiler. İşte kente gelen son oturum heyeti Meclis Merkezinin üstten bakıldığında mükemmel bir altıgen görünüme sahip bloklarının tam ortasından yükselen dev kulesinin iniş alanına yaklaştığında halkın ortak düşüncesi bu paraleldeydi.

Çapı binbeşyüz mili geçen bir alanı kaplayan Mahabbre mevkiinin aşağı Borz bölgesindeki toz ve kül hortumlarının yarattığı tuhaf yanılsamalarla bir görünüp bir kaybolan antik Olutuca's Şeytanı'nın kafatasını andıran kalalit oluşumu kayalıkların tam önünde kurulmuş bir seyyar ordugahın kum rengi anti-radyasyon çadırları, o bölgenin tek yerli halkı sayılabilecek leş yiyici aryum çakalları için pek de alışılabilir bir hadise değildi. Hayvanlardan bazıları gerek son günlerdeki yiyecek bolluğunun artık tatlı bir anı olmaya yüz tutmasından gerekse de taze etin o dayanılmaz çekicilikteki kokusundan olsa gerek çadırlara doğru birkaç "hoşgeldiniz" ziyaretinde bulunmayı denemişlersede bu "nezaketlerinin" karşılığı olarak beklenmedik misafirlerinin silahlarından çıkan ağır kalibreli mermilerin getirdiği çabuk ancak oldukça kanlı bir çeşit ölümü bulmuşlardı. Tabii onların bu hazine sonu eninde sonunda kendileri gibi leşle beslenen ancak biraz daha öngörü sahibi geri kalan ırkdaşlarının pek de yas tutma sebebi olarak adledilmemişti. Belkide yas tutarlardı ama bunun yemekten sonra olacağı kesindi...

Ordugahın alçakgönüllü yerleşim düzenini oluşturan iki anti-radyasyon çadırından ötekine oranla daha küçük olanının önünde nöbet tutan iki kum-komandosı özel donanımlarının kendilerine sağladığı tarama/konumlandırma işleminden pek de tatmin edici bir sonuç alamamış olmalıydılar ki elbiselelerinin sağ kolunun dirsek ile bilek arasında kalan bölgesine yerleştirilmiş olan kumanda panelini rahatsız bir telaşla kurcalıyorlardı.

"Lanet olsun şu toz tabakasına bi bok görünmüyo yahu!" dedi çadırın sıkı sıkı ya kapalı girişinin sağ ön tarafında son üç saattir dikilen ve bu işin her saniyesinden ayrı ayrı nefret eden uzman çavuş Kota girişin öteki tarafında nöbet tutan kendisi ile aynı dertten muzdarip on senelik silah arkadaşı uzman çavuş Heres'e. Ancak kendilerini çevreleyen ve elektromanyetik yoğunluğu nedeniyle her türlü dijital eylemi umarsızca baltalayan toz kütlesi yüzünden bu telsiz mesajının ne kadarının arkadaşına ulaştığından maalesef emin değildi. Bir ara ağız maskesini çıkartıp babadan kalma yolla arkadaşıyla muhabbet etmeyi düşünmüştü ancak daha sonra etraftaki toz ve ceset küllerinin maskesinin filtrelerine verdiği zararı aklına getirince solunum yollarını gereksiz yere riske atmayı pek uygun görmemişti. Hem birde şu kahrolası leş çakalları dolaşıyordu ortalıkta, içlerinden birkaç tanesi beslenme rejimlerini değiştirmeye niyetlenmiş olacaktı ki Kota ve arkadaşına saldırmış ve son anda bu iki asker, kum-komandosı olupda bunca savaştan canlı çıkmayı başarmalarına yardım etmiş o eşsiz savaşçı refleksleriyle saldırganlara gereken cevabı vermişlerdi. Koca vücutlarının birçok yerini paramparça eden mermiler hayvanları arkadaşlarına akşam yemeği yapmıştı. Kota kendisi için bile biraz ağır sayılan sırt çantasının sol omuzunu rahatsız eden kalın kayışını sıkıntıyla düzeltirken neden bu göreve çağrılan en düşük rütbeli askerlerin bile uzman çavuş olduğunu daha iyi anladığını hissetti. Bu kahrolası cehennem köşesinde tabiat ana herşeyi olabilecek en kötü hale getirerek anneden çok bir çocuk esirgeme kurumu müdürü gibi davranıyordu onlara. Kota düşüncelelerinden sıyrılıp tekrar telsiz bağlantısı kurmayı denedi. Sinyal gücü bu bölgeye girdiklerinden beri ilk defa kabul edilebilir bir seviyeye erişmişti.

"Heres....Beni duyabiliyomusun???...Eğer olumluysa başını sallay yeter..."

Heres'in cevabı Kota'nın kulaklık ayarını bayağı yükseltmesine sebep olacak kadar düşük ve cızırtılı bir frekansta gelmişti.

"Duyuyom Kota....Ama illada istiyosan başımı sallay senin için..."

Kota maskesinin altında bir kahkaha koyuverdi. Şu Heres alem heriften gerçekten.

"Heh, biliyomusun senin şu salak esprilerini özliceyim hiç aklıma gelmesdi..."

Heres, Kota'nın mesajına kafasını sağa sola konser alanında coşan gençleri andıracak bir hız ve çılgınlıkla sallayarak cevap verdi. Kota buna da epey güldü, en azından artık şu sıkıcı nöbeti biraz daha çekilecek hale getirebilirlerdi. Kota bu sefer mikrofonun çıkış seviyesini köküne kadar arttırarak sordu:

"Eee Heres, anlat bakalım Garuseen'de tanıştığın şu sarışın yavruyla naaptınız ha?"

İki komandonun önünde nöbet tuttuğu anti-radyasyon çadırının içerisinde ortaya kurulmuş dijital hareket planlama masasının etrafında dört asık surat, düşünceli gözlerle masanın üzerinde kıpırdaşan holograma bakıyorlardı. Dışarıdaki yüksek yoğunluktaki elektromanyetizmanın, şu anda içerisinde bulundukları savaş alanlarının en güvenilir sığınağı olduğu defalarca kanıtlanmış çadırın içerisindeki kuvvetlendirilmiş frekanslarla çalışan bir planlama hologramını bu denli olumsuz etkileyip neredeyse işlemez hale getirmesi onları son derece şaşırtmıştı. Hatta ilk şaşkınlık anından sonra hepsi çadırın içerisine girer girmez ilk çıkarttıkları şeyler olan özel alışılmış hareket giysilerini telaşla tekrar giymişlerdi çünkü eğer elektromanyetizma içeri bu denli girebiliyorsa onun akrabası sayılan gamma radyasyonu haydi haydi girerdi. Radyasyona direkt maruz kaldıkları o kısa sürenin onları öldürmeyeceği kesindi ama tatsız bir rehabilitasyon döneminde kaçınılmaz görünüyordu. Ancak şu anda karşılarındaki en ufak problem sağlıklarıydı çünkü eğer bu uydu bağlantıları sayesinde etrafın net bir dökümünü veren hologramı düzgün bir şekilde çalıştırmayı başaramazlarsa-ki maalesef öyle görünüyordu- ellerindeki bölgeye ait kısıtlı haritalarla işleri bayağı zor olacaktı. Bu bölgede kitle imha silahları kullanılmıştı ve haritalar bu silahların yüksek güçlerinin yarattığı coğrafi değişimlerden öncesine aitti. Dört ekip kumandanından sessizliği ilk bozan ekipteki en yüksek ikinci rütbeye sahip binbaşı Mahtır Unceddart oldu, "Bunun başımıza geldiğine inanmıyorum...Ben bu aleti defalarca en sıcak savaş alanlarında denedim, her zaman sonuç mükemmel...mmm...en azından mükemmel yakındı..." Sözleri kapalı devre telsiz ağından yayılırken diğerlerinin başlıklarında kulaklık mekanizmasının doğal getirisi olan metalik yankılarını yaptı. En azından iletişim konusunda dışarıdakilerden daha şanslıydılar. "Bazen düşmanın uydu bağlantısını kesmesi sonucu tatsızlıklar olabilirdi ama o zaman dahi hologram hafızasındaki verilerle oldukça iyi çalışırdı..."dedi konuşmaya katılan yüzbaşı Alec Muabhe'la, "Binbaşım kadar savaş tecrübem olmamasına karşın ben de bu tip bir durumla ilk defa karşılaşıyorum...". Yüzbaşı Alec, Konfederasyon ordusunun genç taktik dehalarından biriydi ve şu anda geçmişte bu kadar başarılı olupda bu göreve çağrıldığı için neredeyse kendinden nefret etmek üzereydi.

Ekibin diğer yüzbaşısı Wereg Cuhann o her zamanki bilmişliğiyle konuya katıldı. "Zaten ben bölgeye girmemize yakın farkedilir derecede düşen iletişim trafiğinden başımıza böyle birşey geleceğini tahmin etmiştim...eee...yani bu kadar kötüsünü değil ama... Yani bilirsiniz, bu askerler için söylenen birçok şey abartılı olabilir ama kimse gevezeliklerini sorgulayamaz ...".

"Askerler"...Bu sözcük birden düşüncelerini başka bir yöne çekti. Evet, bu ekipte kendileri haricinde sadece uzman çavuşlardan kurulu bir hareket mangası vardı ve bu insanlar şu anda yandaki çadırda olan bitenden habersiz üzerlerindeki koruyucu elbiseleri çıkartmış alabildiğine radyasyon emiyorlardı ve derhal uyarılmaları lazımdı. Daha kimse tek laf etmeden Binbaşı çadırın ana salon ve giriş bölümü arasında kalan güvenlik bölmesine daldı. Salon kapağını arkasından kapattıktan sonra aceleyle giriş kapağını açtı. Dışarıdaki atmosfer hala geldikleri zamanki kadar cansıkıcıydı ancak manzara eleştirisine vakti olmadığını bilen Binbaşı kapıda nöbet tutan askerlerden Kota'yı sağ omuzundan sarstı gerçi burnuna dayanan silahın namlusu pekde beklediği tepki değildi ama tanrıya şükürler olsun Kota iş tetik çekmeye geldiğinde olağanüstü kontrollü bir hergeleydi. Binbaşı telsizini genel frekansa ayarlayıp verici seviyesini kökleyerek Kota'ya ve duyabilen herkese emiri çağırdı.

"Çadırlar radyasyonu gerektiği gibi dışarıda tutmuyor derhal manga çadırındakileri uyar ikinci bir emre kadar koruyucu elbiselerini çıkartmasınlar...ÇABUK!!!"

Kota gelen mesajın ancak bir kısmını duyabilmişti, "radyasyon", "manga çadırı", "koruyucu elbise" ve kesinlikle en can alıcısı "ÇABUK!!!". Birazda senelerdir tanıdığı ve en sıkışık anlarda bile soğukkanlı kalışına hayran olduğu binbaşısının bu telaşlı halinin verdiği şaşkınlıktan olacak Kota biran duraksadı ancak o son söz onun kendini çabuk toparlamasına yardım etti ve Çavuş Kota kendini birkaç saniye sonra manga çadırında buldu. Ara bölmeden içeriye hızla dalan Kota sadece koruyucu elbiseleri değil üniformalarını bile çıkartmış şekilde vakit geçirmek maksadıyla don paça kağıt oynayan silah arkadaşlarına avazı çıktığı kadar bağıarak koruyucu elbiselerini giymelerini söyledi...yada öyle zannetti. Çünkü arkadaşlarının Kota'nın kulaklık ayarını yarıya indirmesine sebep olan kahkahaları O'na başlığının içinden bağırınca sesinin hiçbir mana ifade etmeyen komik bir böğürtüden ibaret olduğunu hatırlattı. Başlığının ağızburun filtresini çıkartan Kota gelen emri tekrarladığında içeride birdenbire oluşan telaş fırtınası bu sefer gülme sırasını O'na getirmişti ama bu insanların belkide çoğunun radyasyon yüzünden onarılamaz hasarlar görmüş olması ihtimalinin düşüncesi onun gülmesini engelledi. Kota askerlik hayatında ve öncesinde çok boktan yer görmüştü ama bu yer daha şimdiden hafızasının "Berbat Yerler ve Durumlar" köşesinin en cafcıflı yerine oturmıştı.

Kota'nın uyarısını takip eden kısa bir zaman dilimi sonunda tüm takım tam teçhizat giyinmişti. Ancak Kota arkadaşlarının herbirinin suratında bir görünüp bir kaybolan endişe ifadesini başlıklarının altından dahi görebiliyordu. Bu askerlerin hemen hepsi geçmiş hayatlarında şu veya bu şekilde radyasyona maruz kalmışlardı ancak şu anda sıhhiye bölümünden ya da daha da önemlisi en yakın rehabilitasyon ünitesinden korkutucu derecede uzaktaydılar. Evet, belkide ölüm tehlikesi abartılı bir saptamaydı ama radyasyonun insan vücuduna sunabileceği daha tatsız menülerde vardı tabii.

Çoğunlukla belirtileri geç yaşlarda çıkar ve kurbanı canından bezdirirdi. Ama bu takımı oluşturan askerlerin kaçının bu belirtileri görecektik kadar uzun yaşayacağıda kendi başına ayrı bir soruydu.

Kota başlığının cam paneline kocaman gülümsemesi yansıyan uzman çavuş Arrety'ye baktığında onunda kendisiyle aynı düşüncede olduğunu farketti. Arrety'nin radyasyondan acı çekecek kadar yaşamayacağını Kota içinde bir yerde hissetti. Bu deli dolu herifin zaten bugüne kadar hayatta kalabilmesi bile mucize sayılırdı. Kota, Farades savaşının en kanlı muharebelerinin birinde Arrety'nin düşman komandolarından ikisini herifleri vurmak varken bıçakla ikiye tek dövüşe davet etmesini birazda gülererek hatırladı. Salak herifler karşısındaki bu ufak tefek adamı kolayca harcayabileceklerini zannedip oyuna katılmışlardı ve...Aslında adil bir dövüş sayılırdı çünkü solak olan Arrety bıçağı sağ eliyle kullanmıştı.

Kota kulaklığındaki cızırtıyla kendine geldi, "Ahahahahaha Kota.....demek mikro-dalga fırının içindeki ördek kendini böyle hissediyor ha?", konuşan Arrety'ydi.

"Arr, ...fırındaki ördek hiç bi bok hissetmes o ölüdür salak herif!", cevap veren çavuş Zassder arkadaşının hastalıklı mizah anlayışından hiçbir zaman hoşlanmamıştı zaten.

"İi ya Zass...zaten bende bi bok hissetmiyom ahahahahaha-hahahahaha..." Arrety, konuşmaya karışan Zassder'e cevabı yapıştırırken bir taraftanda Kota'ya göz kırptı. Bu hazırcevap manyakla başa çıkılamayacağını çok önce öğrenmiş olan Zassder homurdanarak diğerlerinin yanına döndü.

Zassder, Arrety'nin neredeyse iki katıydı ama bu ufak tefek komando her zaman soğukkanlı katil tavırlarıyla kanını dondururdu. En iyisi onu kendi haline bırakmaktı.

Manga çadırının kapısından içeri dalan binbaşı Unceddart'ı gören askerler derhal hazırola geçtiler. Binbaşı, konuşmadan önce çelik mavisini gözleriyle onları dikkatle süzdü. Kota, Dette, Raun, Gaffed, Vadez, Zassder ve tabi o saygısız sırtışıyla insanı çileden çıkartan manyaklar şahı Arrety.

"Rahat!", emri ortak frekanstan alan askerler bacaklarını omuz genişliğinde iki yana açıp ellerini arkalarından birleştirerek rahat pozisyonuna geçtiler.

"Hah, bunun nesi rahat yahu?" diye içinden geçirdi kimbilir kaçbininci kez Arrety. "şuraya bi hamak gerseler ben onlara rahat nasıl olurmuş gösterirdim". Ama tüm bu aykırı düşüncelerine rağmen Arrety bile binbaşının canını sıkmaya cesaret edemezdi. Savaş alanlarında defalarca gördüğü binbaşının, bazı numaralarını hatırlayan Arrety neden bu çelikten dökme herif dururken kendisine "manyak" lakabı takıldığını merak etti bir an için.

Binbaşı Unceddart içinde bulundukları tatsız durumun kısa bir özetini yaparken ağzından dökülüp ortak frekanstan askerlerine ulaşan her cümlesinin sonunda bir an için durarak onların tepkilerini tarttı. Genel tavır, tavırsızlıktı. Bu adamlar herhangi bir olumsuz yaklaşımlarının veya tepkilerinin kendilerini arkadaşlarının ve kumandanlarının önünde korkak durumuna düşüreceklerinden endişe ettikleri için sıradan bir tatbikat brifingi dinliyormuşçasına rahat görünmeye özen gösteriyorlardı. Biri hariç. Arrety fazla rahat görünüyordu ve hiç şüphesiz öyleydi. Binbaşı açıklamalarını askerlerine ikinci bir emre kadar ne olursa olsun koruyucu kıyafetlerini çıkarmamalarını tekrarlayarak bitirdi ve çadırı terketti. Kulaklıklardan yayılan son bir cızırtının arkasından Heres'in nöbet değişimi zamanını hatırlatan mesajı geldi.

Sıranın kendilerinde olduğunu bilen Dette ile Vadez silahlarını kapıp dışarı çıktılar. Kota nöbete giden takım arkadaşlarının arkasından bakarken neden nöbeti bittiği halde hiçde sevinmediğini anladı. "Bu üstündeki ağırlıklardan kurtulamadıktan sonra ha içerde olmuşsun ha dışarda ne farkeder...."

Meclis binasının parlak siyah mermer yüzeyinde üzerinde bir kalıp gibi duran kenarları altın işlemeli uzun siyah abasıyla gayet telaşsız bir şekilde Ana Kongre Salonu'na doğru hepsi de kendi gibi siyah ağırlıklı giyinmiş iri yarı korumalarının oluşturduğu bir çemberin içinde yolalan Archon Arneryt Fah'kelifed bu salona en son girdiği zamanı beyaz, lekeli yüzüne belli belirsiz değip geçen çarpık bir tebessümle hatırladı. Aslında "hatırladı" demek yanlış olurdu çünkü o zafer dolu gün hiç aklından çıkmıyordu. Şu anda bile kulağında etrafa zafer notaları saçan borazanların sesini duyuyordu. "Zafer Borazanları..." diye düşündü, "en sevdiğim enstrümanlar". Tebaası ile kongrenin yapılacağı salonun en az yirmi metre boyunda ve beş metre eninde olan altın kaplamalı ve üzerleri Katarred Ortaçağından kalma Paladin kabartmalarıyla süslenmiş heybetli kapılarının önüne ulaştığında, koruma çemberinin arasından hızla içeri dalan sadık adamı Piterov Van Hadd efendisine birazda yalakalığa kaçan bir reverans yapıp konuştu, "Geç kaldığım için özürümü lütfen kabul edin saygıdeğer Archon'um...ancak elimde size geç kalışımı affettireceğini umduğum haberler var...", Van Hadd konuştuğunda sesi bir tıslamayı andırıyordu ancak kimse bu yılan benzeyen ince uzun adama bu sesin yakışmadığını iddia edemezdi. Van Hadd söylediklerinin efendisi üzerinde yaptığı etkiyi biraz olsun görme umuduyla gizli bir dikkat kesildi. Ancak sonuç kendisinde zaten beklemekte olduğu gibi tepkisizlikti. Ama genede öğrendiklerinin bu tepkisizliği az da olsa kırabileceğine dair bir umutta taşıyor değildi içinde.

"Sadede gel Piterov..." Arneryt Fah'kelifed'in sesinin bariton dalgaları gezegen üzerinde sahip olduğu otoriteyi maddeleştiriyor gibiydi, "...şu anda seninle dialekte girecek vaktim yok...Zaten az olan vaktimin önemli bir kısmını seni bekleyerek kaybettim o yüzden tatlı canının hayrına şu baklayı çıkart ağzından..." Archon cümlesini tamamladığında etrafa yayılan güç dolu soğuk elektrik korumalardan bazılarının enselerindeki tüyleri diken diken etmişti. Ancak efendisinin direkt ölüm tehditlerinin çoğunlukla ciddiye alınmaması gerektiğini iyi bilen Van Hadd soğukkanlılığını korudu. Archon'nun hizmetinde geçirdiği son yirmi yılda asıl korkulacak olanın Arneryt Fah'kelifed'in gülümsemesi olduğunu öğrenmişti. Ve efendisi çok sık gülümserdi. "Sareeter bölgeindeki ajanımdan...mmm...ajanınızdan

gelen bilgiye göre Kassern Nuaybei'nin orada bulunan iki zırh sürücüsü tugayını bizim yaptığımız aldatıcı saldırı üzerine Mahabbre mevkiinin dört mil doğusundaki Aflahaj dağlık alanına kaydırıldığı doğrulandı....Şu anda Sareeter'de minimum güvenlik uygulaması hakim...". Tıslayan sesiyle çarçabuk konuşan Piterov'un gözleri efendisinin siyah abasının sağ göğsü hizasında parıltıdan yapılmış ejderha sorgucuna takıldı bir an için. Bu sorguç antik inanışlarda bilgeliği tasvir ederdi ve sadece Archon'lara özel bir amblemidi. Çoğu zaman bu sorguca baktığında ejderhanın soğuk göz çukurlarında bilgeliği değil korkuyu bulmuştu. "Korku..." diye düşündü, "...bir Archon'u bilgeliğinden daha iyi yansıtır..."

Arneryt Fah'kelifed'in kısık tınlı ama bir gökgürültüsü kadar ruh zayıflatıcı sesi tekrar sahneye çıktı, "Saldıranların bizim zırhlılarımız olduğuna dair bir kanıt bulunmadığından eminsin değil mi Pietrov?...", bu soruyu sorarken bile cevabın kendi beklediği gibi geleceğinden gayet emin olan Archon Fah'kelifed devam etti, "...zaten akside olsa o korkaklar sürüsü bana baskı yapmaya cesaret edemezler... şimdilik..."

Efendisinin söylediği her kelimeyi mantığında onaylayan Pietrov Van Hadd aldığı değerli istihbaratı aktarmaya devam etti, "Kesinlikle hiçbir delil bulamadılar Yüce Yasa Koyucu (bu sıfat efendisinin en hoşlandığı olanıydı...), bu tip işlerde Güney Zırhlıları'nın ne kadar usta olduğunu siz daha iyi bilirsiniz..."

"Ahh...Evet benim değerli çocuklarımm...Keşke emrimdeki herkes onlar kadar işinin ehli olsa...". Bu son imayı hiçde kendi üstüne alınmayan Van Hadd kaldığı yerden sürdürdü, "Ve efendimiz son olarakta o dediğiniz iş için en iyi İzci'yi kiraladım...ancak tam sizin emrettiğiniz üzere kendisini kiralayanın aslında kim olduğundan habersiz...". Bu sözler Pietrov'un ağzından çıkarken ses tonundaki gururlu vurgular tıslamasına değişik bir yorum kazandırmıştı. Ama kendi çapında da haksız sayılmazdı. Varlıkları bile efsane olarak nitelendirilen İzci'lerin en iyisini bulup çıkarmış, onunla temasa geçmiş ve üstelik birde onu işverenin kimliği konusunda kandırmıştı. Ancak aradan neredeyse onsekiz gün geçmesine rağmen İzci'den hala haber çıkmamış olmasında biraz canını sıkıyor değildi hani. Sanki bu düşüncesini okumuş gibi Archon Fah'kelifed soruyu patlatıverdi, "Mmm, peki bir gelişme varmı o konuda...?"

Burçak

(www.lostlibrary.org adresinden alınmıştır.)

SELTMAR

Mine C.

SELTMAR

İşe Yitik Bir Bütünün Parçalarından Başlamak...

Zaman-Mekan...

Seltmar Projesi tamamen gizli olması gereken bir projeydi. Aslında hükümetin gizlemeye çalıştığı şeyleri öğrenmek isteyen birisinin işi de o kadar zor değildi ve on milyardan geri kalan diğerlerinin televizyonlarında yayımlansa bile pek de tepki verecekleri kuşkuluydu. Zamani soracak olursanız M.S. "Lanet Olası" yıllarının ortalarında Gezegene Dünya. İnsanlık diyemeyeceğim sırf dünyada yaşayanlardan bahsederken. Çünkü (agh!) zaten konunun can alıcı noktası olan insan ve laboratuvarı üretilen yada nükleer savaşlar sonucu ortaya çıkmış yeni yaşam formlarının birlikte yaşamaya başlamasının nasıl olduğunu anlatıyor bu öykü. Birinci Nükleer Savaşların hemen sonrası ortaya çıkan, bir zamanlar insan şimdi ise ucube olanların öyküsü.

Bu projenin ilk defa Birleşik Hükümetler tarafından Romanya'da kurulan Seltmar şehrinde uygulanmasına karar verildiği için adı Seltmar Projesi'ydı. Seltmar Boğdan bölgesinde Tuna Nehri'nin bir kolunun Karadeniz'e döküldüğü "Balta" denen yerde kurulmuştu ve 14 milyon nüfusa sahip bir metropoldü. Ortak Hükümetler'e bağlı şehirlerin güvenliğini kontrol eden CREET teşkilatı ucubeleri şehre salma faaliyetlerini ele aldı. Öncelikle insana daha çok benzeyen ucubeler tıpkı bir insanı arsenikle zehirler gibi yavaş yavaş, çok nüfuslu varoş mahallelerden işe başlanarak salındılar. Eskiden insan şimdi ucube olan bu yaratıklar zaten insan gibi yaşadıkları zamanı oldukça özlemişlerdi ve bilinçaltı baskısını kırıp da olan biteni itiraf etmeye kalksalar CREET'in ne kadar şehre hakim bir teşkilat olduğunu, konuşmanın ölmek demek olduğunu bildiklerinden sırrı "insanlara" açıklama gibi bir yola sapmıyorlardı. Sadece o korkunç dev araştırma merkezinden kaçıp kurtulup yeniden dünyaya kavuştukları için sevinçliyidiler.

Zaten sırlarını televizyonda bağıra bağıra söyleseler de bir şey farketmezdi.

Her sabah ve akşam şehir düzenli olarak ikna edici özelliğe sahip bir tür radyasyona tabi tutuluyor, aykırı düşünceler kafalardan siliniyordu.

Tabi musluktan akan sudaki fikir değiştirici kimyasalları, genel yemeklere konan uyuşturucuları da unutmamak lazım. Ortak Hükümetler 15 milyon insanın çevresine ucubeleri salıyor ve onları uyutuyordu.

Olaydan tamamen haberdar olanlar CREET teşkilatından çok yetkili sekiz kişi (bunlardan altısı gerçekten de yaşlı, yaşarken çürüyen bir haldelerdi diğer ikisi de yetmişin üzerinde bir yaşıydılar) Bir de yine yetmişinin üzerinde üç politikacı. Dünyada bu şehirde olup bitenleri bilen sadece onbir kişi vardı.

Şehre ziyaret amaçlı gelen insanlar ise ilk bir iki gün bilinçaltılarında bir huzursuzluk hissediyor fakat günler geçtikçe onlar da gittikçe uyuyorlardı. ("Neden mor saçlı, geniş, çarpık ağızlı insanlar olmasını ki?" İnsanlar böyle düşünmeye başlamışlardı)

İnsanlığın "Lanet Olası" yıllarında Seltmar yeni bir problemle daha karşı karşıyaydı. 81330071 ve 81330072 seri numaralı vampir-benzeri yaratıklar insan kanı içmeye başlamıştı. (Yaratığın İnsanı Öldürmesi) Şehirde yaşanan bu meçhul ölümler Seltmar'ın sırrını açığa çıkarabilirdi. Dolayısıyla hemen harekete geçildi. Şehrin güvenlik sorumluluğunun ait olduğu CREET teşkilatı önce marketlerde paketlenmiş havyan kanı satmaya, vampir gruplarıyla psikolojik tedavi denemeye başladı fakat hiçbir işe yaramadı. Vampirler hayvan kanı içmeyi aşağılayıcı olarak görüyorlardı ve içen vampirleri de yaşadıkları yerlerde barındırmıyorlardı. CREET bunun üzerine şiddet kullanarak kısımları önlemeye çalıştı. Teşkilat Ortak Hükümetler'den gönderilen bir çok kalifiye doktoru, ajanı, dedektifi, teorisini, bilim adamını bünyesinde toplamıştı. Ve Seltmar'da savaş sürüyordu...

Mine C.

(<http://www.mentalmaze.8m.com/> adresinden alınmıştır.)

TEKNİKER

Erkan Bulak

TEKNİKER

Günlerdir iş gücü derken hiç kendine vakit ayıramıyordu. Teknisyenlik yaptığı bu uçak hastanesinin hangarında geçiyordu bütün zamanı. Hayatında biraz da olsa heyecan istiyordu ama uzun zamandır şöyle heyecanlı bir film bile seyredememişti. Yine "hasta" pervaneli bir tek motorlu uçağın motor kısmının yukarı doğru açılan kapağını kapatırken çevresinde alışılmışın dışında bir hareket hissetti. Dönüp önce sağına, hangarın 10-15 metre uzaklıktaki geniş ve açık olan kapısının olduğu tarafa bir göz attı. Hiçbir şey yok gibiydi. Sonra iç tarafa baktı. Yine ortalık hareketsiz, sessiz duruyordu. Tam başını çevirip işine dönecekti ki hangarın iç kısmından bir şangırtı sesi geldi. Metal bir şeyin beton yere düşmesi sesi gibiydi. Küçük hangarda kendisinden başka kimse yoktu. O yüzden olsa olsa bir hayvandır diye düşünüyordu ki bir kedinin kavgaya ederken çıkardığı sesini duydu. İçeri doğru birkaç adım atınca sesin sahibi kediye gördü. Tüylerini kabartmış, kulaklarını aşağı indirmiş bir şekilde bir yere bakıyordu. Her halde arkası görünmeyen alet masasının arkasında kavgaya ettiği bir başka kedi vardı diye düşündü. Kediye bir süre seyretmek istedi. Bu kedi uzun zamandır burayı ziyaret eden ilk mahlûktu. Kedi bir an saldıracakmış gibi masanın arkasındaki rakibine doğru bir hamle yaptı ve birden çok korkmuş ya da canı yanmış bir şekilde bir iki adım geri çekildi ve tam o sırada yuvarlak ve kedi olmayacak kadar küçük bir şey masanın arkasından fırlayıverdi. Kedinin önünden hızla kayıp kendisine doğru uçarcasına gelmeye başladı. Kedi korkup hangarın içlerine doğru kaçtı ama o şey inanılmaz bir hızla teknisyenin bacakları arasından geçerek hangardan çıktı. Tekniker onun şeklini bile tam göremedi ama onun canlı bir varlık olmadığına kanaat getirdi. Hiçbir canlı bu kadar hızlı koşamazdı. Ama uçuyor da olabilirdi, diye düşündüğü sırada hangarda bir hareket daha sezinledi ve o şeyin hareketinden çıkan ısıklık sesine benzer bir ses duydu. Dönüp çıkış kısmına bakarken birkaç şeklin birer gölge gibi çıkıp kaçtığını gördü hangardan. Hareketlerinin hızlarından onların da ilk gördüğü şeye benzeyen cisimler olduğunu düşündü. Artık merakı iyice artmıştı. Hafifçe koşarak hangardan çıkıp etrafına bakındı. Onları görebileceğini sanmıyordu ama yine de dikkatle etrafına bakıp durdu. Sonra dikkati pistin çok ilerisinden gelen iki arabaya kaydı. Rahat bir hızla hangara doğru yönelmişlerdi. Ama buraya ancak on dakikada varırlardı. Sonra yeniden etrafına bakınmaya döndü ve birden bir süredir havanın kapalı olduğu hissine rağmen arabaların camlarından kuvvetli güneş ışığı yansımalarının geldiğini fark ederek başını yukarı kaldırdığında gördükleri karşısında az kalsın kalbi duruyordu. Dev gibi siyah bir cisim hangarın tam tepesinde asılı duruyordu. Oval bir şekli vardı ve devasa cismin üzerinde bir sürü küçük şekiller ve ayrıntılar seçiliyordu. Cisim hangarın kendisinden birkaç kat büyüktü ve elli metre kadar yüksekte öylece duruyordu. Yarattığı gölge yüzünden havanın kapalı olduğu hissini uyandırıyor. İnanılmaz bir heyecan duydu içinde ve bu cismin ne olduğunu merak etti. Yabancı bir uzay gemisiydi herhalde. Hani filmlerde hep gösterilen türden. Ama tekniker gördüklerine hala inanamıyordu. Ağzı açık bir şekilde cismin ayrıntılarını inceliyordu. Birden aklına yaklaşan arabalar geldi. Acaba onlar da bunu görmüşler miydi? Belki de sadece bunun için bu tarafa yönelmişlerdi.

Ama çevrede birçok insan vardı. Hatta bazılarını şu an kendisi bile görebiliyordu uzaktan. Onlar neden bu koca siyah cisimi fark etmemiş gibi davranıyorlardı? Belki de cisim çok uzun zamandır buradaydı ve onlar da bunu seyretmekten bıkmışlardı. Hayır hayır bu olamaz, diye düşündü. Mutlaka toplaşıp seyrederek, hatta buraya bile gelmeye kalkarlardı. Bir anda aklına o küçük cisimler geldi ve anladı ki onlar bu dev cismin gönderdiği keşif gözcüleri gibi şeylerdi. Bütün bunları düşünürken ayaklarının dibinde duran ama başını indirip de bakmadığı bir şeyin farkına vardı. Çapı bir karış kadar olan ve o uçan keşif gözcülerinden biriydi bu. Ama bu oval gri gözcü diğerlerinden biraz daha büyüktü. Sanki teknikerin kendisini fark ettiğini anlamış gibi yavaşça yükselmeye başladı. Ve onun göz hizasına yakın bir yüksekliğe ulaşarak durdu. Tekniker öylece bakıyor ve neler olacak diye düşünüyordu. Cisim hiç hareketsizliğini bozmadan bir ses çıkardı. Isıklık gibi ama gittikçe güçlenen bir sestti. Bir süre yükselerek kulaklarını acıtmaya başladığı sırada birden kesildi. Onun yerine homurtumsu sesler beynini kapladı. Gözlerini çevresini görmekte zorlanmaya başladı. Cisim bulanıklaştı. Baş ağrımaya, homurtumsu sesler güçlenmeye devam ediyordu. Ama bu seslerin sadece beyninin içinde olduğunu farkındaydı tekniker. "Artık yeter! Ne yapmak istiyor bu?" Diye isyan ediyordu ki şiddetli bir ısıklık bütün sesler ve ağrılar kesildi. Gözlerini açtığında kendini dizleri üstünde başını elleri arasına almış, sıkarken buldu. Aklına hemen kalkıp dev cisme bakmak geldi, küçük gri gözcüyü göremeyince. Başını kaldırıp baktı. Cisim hala oradaydı ama sanki biraz küçülmüş gibiydi. Birkaç dakika öylece bakarken cismin gittikçe artan bir hızla yükseldiğini şaşkınlıkla fark etti. Cisim küçülmeye devam ederken birden gözden kayboluverdi. Hiç hızlanmadan yön değiştirip başka bir yere uçmadan olduğu yerde kayboldu. Bir dakika daha gökyüzünü aradıktan sonra başını indirdi. Ve gelen biri kırmızı diğeri lacivert olan iki arabayı fark etti. Park ediyorlardı. Bir dakika sonra tekniker onlara doğru atılmış, dev cismi görmüşler mi diye heyecanla soruyordu. Daha önce de gelip uçaklarını hangarda bırakan müşteriler hiç heyecanlı değillerdi. "Hangi cisimden bahsediyorsun?" dedi birisi, "Biz bir şey görmedik. Yoksa işi bitiremedin de bizi oyalamaya mı çalışıyorsun?" dedi ötekisi.

Bir başkası hemen atıldı söze:

"Sana fazladan iki gün verdik, eğer bitiremediysen ne paramız veririz ne de bir daha iş getiririz sana, tamam mı?"

Tekniker anlatmaya çalışmanın faydasızlığını anlamıştı. Onları, bakım işini çoktan bitirmiş olduğunu söyleyerek hangara götürdü. Bütün gördüklerinin sadece bir hayal olduğundan şüphe etmeye başlamıştı. Ama bu mümkün değildi.

Ayakta uyuyor olamazdı ya! Ama ne olursa olsun sadece hangardaki kediyle paylaştığı bu görüntüleri yalnız kendine saklamalıydı. Müşterilerinin davranışları ona bunu anlatmıştı.

Acaba neydi o cisim? Nereden, ne yapmaya gelmiş ve acaba nereye gitmişti? Bütün bu sorular onu hayatı boyunca meşgul edecekti. Kim bilir belki bir cevap bulurdu birine. Ya da sonunda her şeyi unutmak zorunda kalırdı.

Yazan: Erkan Bulak

(<http://www.bilimkurgu.itu.edu.tr/> adresinden alınmıştır.)